

PERGALĖ
13
Biblijos pamokos paaugliams
(10 – 14 metų)

1 pamoka

SLAPTA UŽDUOTIS

Įsimintina eilutė: „Kalebas nutildė žmones, murmėjusius prieš Mozę, ir tarė: Keliaukime tučtuojau ir užimkime jį, nes tikrai galime juos nugalėti“ (Sk 13, 30).

Tekstai tyrinėjimui: Sk 13 sk.

Pagrindinė mintis: Nekreipiant dėmesio į pavojus, Dievas kviečia mus tarnauti Jam.

Ar kada jautėte, kad Viešpats kviečia jus pasielgti ryžtingai, nors jums dėl to tektų kęsti nepatogumus ir kai kurias netektis? Galbūt tai dar nebus tikras didvyriškas poelgis, bet jūs jau parodėte drąsą ir valią. O dabar įsivaizduokite, kad jūsų prašo tapti žvalgu!

Možė idėmiai žvelgė į dvylikos stovinčių priešais jį vyrų veidus. Jis labai rūpestingai juos atrinko – po vieną iš kiekvienos giminės. Netikėtai jis nusišypsojo ir ryžtingai tarė:

– Atėjo laikas! – Jo akys spindėjo. – Jūs, dvylika, būsite pirmieji!

Kalebas giliai atsiduso. Jis dar negalėjo patikėti, kad jis yra tarp išrinktųjų. Jis bus tarp pirmųjų, kurie įžengs į naują, nuostabią žemę, kurią Dievas pažadėjo Izraeliui. Jis tyliai pasimeldė:

– Viešpatie, dėkoju Tau už malonę, kurią parodei man.

Dvylika žvalgų idėmiai klausėsi Mozės nurodymų:

– Jūs turite visą laiką eiti į šiaurę, kol prieisite Kanaano žemę. Ten jūs pakilsite į kalną ir idėmiai apžiūrėsite tą žemę. Sužinokite, kokia ten gyvena tauta, ar jie gyvena paprastose gyvenvietėse, ar įtvirtintuose miestuose? Pažiūrėkite, kiek derlinga ta žemė. Ar auga ten miškai? Ir nepamirškite atnešti tos žemės vaisių!

Žvalgai nusprendė išvykti anksti rytą, todėl jie nuskubėjo į savo palapines, kad spėtų atsisveikinti su artimaisiais ir truputėlį pailsėtų prieš tolimą kelionę. Bet jiems taip ir neteko kaip reikiant pailsėti. Degdami smalsumu, visi draugai, kaimynai ir giminės rinkosi pakalbėti apie būsimą žygį. Pabiro klausimai vienas po kito: „Jūsų nuomone, kokia tai žemė? Įdomu, kas jūsų ten laukia?“

Žvaigždės dar žvelgė į miegančią žemę, kai žvalgai paliko stovyklą. Jie žengė į šiaurę neižvelgiamoje tamsoje. Jie turėjo įveikti nemažą kelią, kol galės atlikti jiems pavestą užduotį.

Žvalgai pamatė, kad Kanaano žemė buvo derlinga ir puiki. Kalebas džiaugsmingai sušuko:

– Žiūrėkite į tas ganyklas! Kiek čia erdvės, vietos mūsų kaimenėms! Gyvuliai greitai nusipenės ir ims gausėti!

Žvalgai pamatė, kad Kanaano žemėje buvo daug vandens. Tankūs miškai gali duoti daug medienos. Jie įsitikino, kad šita žemė yra plati, miestai dideli ir tenai gyvenantys žmonės yra stiprūs. Be to, jie pamatė ir tai, kad Hebrono mieste gyvena tikri milžinai! Žvalgai, pasibaigus keturiasdešimčiai dienų, kurias jie praleido Kanaano žemėje, grįžo namo ir viską, ką matė, papasakojo Mozei. Jie nepamiršo atnešti vaisių iš tos derlingos žemės – vynuogės kekę, kurios dydis Mozei ir visai tautai padarė neišdildomą įspūdį. Ši kekę buvo tokia sunki, kad ją nešė ant karties du žvalgai! Jie taip pat atnešė auksaspalvių granatų su tvirta žieve ir saldžiomis sultimis.

Visi izraelitai susirinko aplink žvalgus, kad girdėtų pasakojimą apie tą nuostabią žemę. Pirmas pradėjo Šamūva:

– Tai turtinga ir derlinga žemė. Jūs tik pažiūrėkite į šiuos vaisius!

Nachbis kalbėjo apie žmones ir jų neįsivaizduojamą jėgą, kad jie gyvena dideliuose įtvirtintuose miestuose ir visada pasirengę atremti puolimą. O kai kurie iš jų – tikri milžinai!

Visi įdėmiai klausėsi pasakojimo ir su nuostaba apžiūrinėjo atneštus vaisius. Bet sužinoję apie neįveikiamus miestus ir jų gyventojų jėgą, tarp kurių buvo net milžinų, žmonės ėmė murmėti, aimanuoti: „Kodėl Mozė nori, kad mes visi ten žūtume?“

Kalebas išgirdo žmonių nepasitenkinimą. Jis išėjo į priekį ir garsiai tarė:

– Palaukite! Ko jūs bijote? Mes įveiksime tuos milžinus! Jei mes vieningai žygiuosime, tai užimsime Kanaaną! Jie neatsilaikys! Juk Dievas pažadėjo mums duoti šią žemę!

Jozuė priėjo prie Kalebo ir palaikė jį:

– Ši žemė – nuostabi! Ten tikrai teka pieno ir medaus upės, ten mūsų laukia klestėjimas! Dievas veda mus į šią žemę ir atiduos ją mums! Tikrai nebijokite!

Šeštadienis

Pasidalykite praeitos pamokėlės įspūdžiais su tėveliais ir draugais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Slapta užduotis“.

Pradėkite mokytiis mintinai įsimintiną eilutę.

Pagiedokite giesmę apie pasitikėjimą Dievu.

Maldoje paprašykite Dievo suteikti jums galimybę Jam tarnauti, netgi jei tai susiję su tam tikra rizika.

Pirmadienis

Perskaitykite Sk 13, 1–24.

Užrašykite žvalgų vardus.

Maldoje paprašykite Dievo, kad jums duotų troškimą visur ir visada Jam tarnauti.

Antradienis

Perskaitykite Sk 13, 25–33.

Padovanokite kam nors emblema, kurią jūs padarėte Sabatos mokykloje, ir nupieškite kitą emblema, kuri pavaizduotų jūsų norą tarnauti Dievui (pvz. du žmonės ant karties neša vynuogės kekę).

Pasakykite mintinai įsimintiną eilutę.

Maldoje prašykite Dievo, kad Jis duotų jums valios tarnauti Jam bet kokiomis aplinkybėmis.

Trečiadienis

Paprašykite ko nors iš suaugusiųjų papasakoti jums apie tai, kaip jie suprato, kad Viešpats kviečia jus tarnauti Jam, nepaisant pavojų.

Pagalvokite, kaip jūs galite pasitarnauti Dievui šią savaitę, net jei tai bus susiję su kažkokiais nepatogumais ir nerimu.

Papasakokite, kokie jus apima jausmai, kai suprantate, kad Dievas kviečia jus tarnauti, bet tai susiję su rizika.

Maldoje paprašykite Dievo duoti jums ramybę ir apsaugą jūsų tarnystėje.

Ketvirtadienis

Šeimos pamaldų metu suvaidinkite išstudijuotą biblinį pasakojimą.

Savo Biblijos tyrinėjimo knygutėje parašykite Dievui laišką, kuriame papasakokite apie savo nerimus ir nuogąstavimus, patirtus tarnystės metu.

Maldoje paprašykite Dievo būti jūsų vedliu ir parodyti tarnystės kelią.

Penktadienis

Įsivaizduokite, kad esate vienas iš dvylikos žvalgų. Dabar parašykite laišką savo draugui, kuriame aprašysite savo įspūdžius bei nuotykius.

Mintinai pasakykite įsimintiną eilutę.

Pasimelskite ir padėkokite Dievui už ypatingą jums suteiktą garbę – būti Jo tarnu.

2 pamoka

PAVOJINGAS NUOTYKIS

Įsimintina eilutė: „Su visu nuolankumu bei meilumu, su didžia kantrybe palaikykite tarpusavio meilę“ (Ef 4, 2).

Tekstai tyrinėjimui: Sk 13, 31 – 33; 14 sk.

Pagrindinė mintis: Tarnavimas artimui dėl Dievo gali būti sunkus, bet tuo pačiu ir patrauklus užsiėmimas.

Ar jums kada nors teko bendrauti su žmonėmis, turinčiais sunkų charakterį? Jūs stengėtės jiems padėti, bet atrodė, kad jie patys nenorėjo padėti sau.

– Tu meluoji! – apkaltino Jozuę Paltis, rodydamas į jį pirštu. – Tu meluoji! – jo balsas virto žviegimu.

Jozuė pasimetė ir stovėjo nieko neatsakydamas.

Po to žodį tarė Setūras:

– Mes negalime kovoti su kanaaniečiais todėl, kad jie stipresni už mus. Jie milžinai, o mes prieš juos tik žiogai.

Čia į priekį išėjo Kalebas ir ėmė įtikinėti žmones:

– Klausykite! Būtina dabar išžygiuoti ir užimti tą žemę. Aš įsitikinęs, kad mes tai galime padaryti.

Tačiau, nepaisant visų Jozuės ir Kalebo pastangų, buvo neįmanoma sustabdyti ginčus ir murmėjimą. Vaisiai, kuriuos atnešė žvalgai, sukėlė tikrą susijaudinimą. Naujoji žemė buvo nuostabi. Ten buvo viskas, ko reikia pragyvenimui. Tačiau ginčai nuslopino entuziazmą tarp izraelitų.

Kai kurie iš žvalgų tvirtino, kad kanaaniečiai labai stiprūs. Tačiau jie pamiršo, kad Dievas stipresnis!

Kiti kalbėjo, kad jie gyvena dideliuose įtvirtintuose miestuose, užmiršdami, kad Dievas juos išvedė iš pačios galingiausios senojo pasaulio karalystės.

Treti gąsdino tautą tuo, kad jie matė tikrų milžinų, Anako palikuonių. Tačiau jie užmiršo, koks didis yra jų Viešpats!

Vakare žmonių aimanos taip sustiprėjo, jog atrodė, kad kažką laidoja. Atėjo rytas ir tauta dėl visų savo nesėkmių ėmė kaltinti Mozę. Jie klausė jo, kam jis išvedė juos iš Egipto? Bet tai padarė ne Mozė, o pats Dievas.

– Argi ne geriau mums mirti dykumoje, – aimanavo jie, užmiršdami, jog ne kartą juos Dievas gelbėjo nuo mirties dykumoje.

Pasigirdo šauksmai:

– Į Egiptą! Grįžkim į Egiptą!

Ir visko gerai neapgalvoję, jie išrinko žmogų, kuris parves juos atgal į vergiją. Žydų tauta ėmė nepasitikėti Moze, kaip vadu. Jie nepanoro, kad Dievas vadovautų jiems.

Kalebas su Jozue ėmė kviesti žmones, kad jie atsitokėtų:

– Nedarykite to! Neikite prieš Dievą! Viešpats mums pažadėjo tą žemę!

– Užmušti juos akmenimis! – pasigirdo balsai.

Maištininkus palaikė ir kiti:

– Užmušti juos akmenimis! Užmušti juos akmenimis!

Staiga Dievo šlovė pasirodė visiems izraelitams prie Susitikimo Palapinės. Dievas, kreipdamasis į Mozę, tarė:

– Kiek ilgai ši tauta netikės Manimi, nepaisydama visų ženklų, kuriuos jiems padariau?

Gal būt Dievas norėjo paklausti Mozės, ką Man padarius, kad jie patikėtų, jog Jis egzistuoja? Po to Viešpats tarė Mozei Jam visiškai nebūdingus žodžius:

– Išstiksiu juos maru ir išsižadėsiu jų. Padarysiu iš tavęs tautą gausenę ir galingesnę negu jie.

Tikriausia Dievas iš tikrųjų ketino sunaikinti nepaklusnią tautą. Jis norėjo, kad izraelitai suprastų, kaip tvirtai Mozė tikėjo, jog Dievas išpildys visus Savo pažadus. O gal Viešpats, dėl ištikimos Mozės meilės tautai, norėjo atkreipti jų dėmesį į Save ir tokiu būdu užkariauti jų širdis?

Mozė meldė Dievo:

– Viešpatie! Nedaryk šito! Jei Tu sunaikinsi visus šiuos žmones, kas tada tikės Tavimi? Ir kas iš kanaaniečių patikės, kad Tu esi atleidžiantis Dievas! O Viešpatie, atleisk izraelitams dar kartą, kaip Tu jau ne kartą atleidai praeity!

Mozės žodžiai mums parodo, kad šis žmogus visų pirma mąstė apie Dievą, o ne apie save. Jis galėjo suversti visą atsakomybę už tai kas vyksta Dievui. Jis galėjo abejingai pažiūrėti į tai, kaip Dievas už netikėjimą baudžia tautą. Bet Mozė to nedarė. Nepaisant melo, neteisingo elgesio ir atviro izraelitų nepaklusnumo, Mozės žodžiai liudija apie tai, kad jis juos mylėjo. Iš atsakymo, kurį Mozė duoda Dievui, mes matome, kad jis nesirūpina savo reputacija, bet išaukština Dievą.

Stovykloje, netoli pažadėtosios žemės, nuskamba baisi žinia apie Dievo sprendimą:

– Kadangi jūs nepatikėjote Manimi, tai niekas iš jūsų neižengs į pažadėtąją žemę. Tiktai Kalebas ir Jozuė, kuriuose buvo kita dvasia, ižengs ten. Kiekvienas izraelitas, vyresnis nei dvidešimties metų, mirs dykumoje. Toks buvo jų noras!

Visa izraelitų karta turėjo mirti dykumoje. Visa karta, kuri taip ir nepripažino, kad gyvenimo džiaugsmas ateina iš Dievo ir tarnaujant Jam.

Šeštadienis

Pasidalykite praeitos pamokėlės įspūdžiais su tėveliais ir draugais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Pavojingas nuotykis“.

Suplanuokite tarnystę, kurioje galėsite parodyti stiprybę ir atlikti įsipareigojimus, kuriuos priėmėte praeitą Sabatos mokyklos pamoką.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Maldoje prašykite Dievo duoti jums galimybę patarnauti artimui šią savaitę.

Pirmadienis

Perskaitykite Sk 13, 31–33.

Ar kada nors laikėte save „žiogu“ atliekant Dievo pavedimą? Papasakokite, kaip tai buvo?

Parašykite apie tą patirtį savo Biblijos tyrinėjimo knygutėje.

Maldoje paprašykite Dievo duoti jums jėgų tarnystei.

Antradienis

Perskaitykite Sk 14, 1–9. Nupieškite piešinį šitoms eilutėms. Pasistenkite pavaizduoti Kalebą ir Jozuę, kurie perplėšia savo drabužius.

Nepamirškite atlikti tuos įsipareigojimus, kuriuos jūs priėmėte Sabatos mokykloje: patarnauti artimui, nors tai ir nebus lengva padaryti.

Maldoje paprašykite Dievo palaimų sunkioje tarnystėje, kurią jums teks atlikti šią savaitę.

Trečiadienis

Perskaitykite Sk 14, 10–19.

Parašykite, kuo Mozė pagrindžia savo prašymą, kad Dievas nesunaikintų Izraelio tautos.

Ar šios išvados kalba, kad Mozė supranta Dievą? Kam šitoje situacijoje tarnauja Mozė?

Maldoje paprašykite Viešpaties, kad Jis apdavanotų jus tokiu gailestingumu ir kantrybe, kokius turėjo Mozė.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Sk 14, 20–35.

Įsivaizduokite, kad jūs esate vienas iš izraelitų susirinkimo dalyvių ir jums šiek tiek daugiau nei dvidešimt metų arba šiek tiek mažiau nei dvidešimt. Aprašykite savo nuomonę apie įvykius, kurie vyko prieš jūsų akis.

Toliau mokykitės įsimintiną eilutę.

Kreipkitės į Dievą maldoje su prašymu, kad Jis sustiprintų jūsų troškimą sekti Juo.

Penktadienis

Perskaitykite Sk 14, 36–45.

Šeimos tarnavime suvaidinkite žvalgus arba patys perpasakokite tą ištrauką savo šeimos nariams.

Pasakykite įsimintiną eilutę ir pagrindinę pamokos mintį.

Paprašykite maldoje, kad Dievas duotų jums jėgų tarnauti Jam, nepaisant sunkumų.

3 pamoka

PERSIKĖLIMAS PER JORDANĄ

Įsimintina eilutė: „Argi tau neįsakiau: „Būk stiprus ir ryžtingas“? Taigi nesibaimink ir nenuogaustauk, nes VIEŠPATS, tavo Dievas, su tavimi, kad ir kur eitumei!“ (Joz 1, 9).

Tekstai tyrinėjimui: Joz 1; 3; 4.

Pagrindinė mintis: Kiekvienoje situacijoje mums atsiveria nuostabios galimybės tarnauti Dievui ir liudyti apie Jį.

Isivaizduokite, kad jūsų tėvas savo draugams padeda persikraustyti į kitą šalį. Jūs turite vienintelę galimybę su jais palaikyti ryšį – tikrai laiškais. Jūs nerimaujate dėl tėvo ir jo draugų, bet labiausiai jus jaudina, kaip jie persikels per plačią, sraunią upę, nes per ją nėra jokio tilto.

Gal būt tokius laiškus galėjo rašyti tėvas ir sūnus iš Rubeno giminės.

„Ramybė jums, tėve!

Kas pas jus naujo? Aš labai nerimauju dėl jūsų, nes be Mozės jūs galite turėti sunkumų. Ar galės Jozuė įveikti pats? Ar pratęsite kelionę į pažadėtąją žemę? Jeigu taip, tai kaip ir kada jūs planuojate ten nuvykti? Labai prašau, parašykite man, jeigu galite, kuo greičiau, ir papasakokite apie viską. Aš dažnai apie jus mąstau ir meldžiuosi už jūsų sėkmę.

Bučiuoju, jūsų Beramas“

„Ramybė tau, brangus sūnau!

Viskas gerai, gali dėl mūsų nesijaudinti. Adonajus (Dievas) nepaliko mūsų, kai mirė Mozė. Jis visą laiką būna su mumis šviesos stulpe, stovinčiame virš šventyklos.

Jozuė – ištikimas Dievo tarnas. Jis nuo jaunystės padėjo Mozei. Adonajus išsirinko Jozuę ir vadovauja jam. Mes eisime paskui Jozuę taip pat, kaip ejome paskui Mozę.

Tu klausai manęs apie pažadėtąją žemę. Taip, mes greitai turime ten nukeliauti. Šiandien mes rušiamės keltis per Jordaną. Dar gerai nežinau, kur ir kaip mes persikelsime per upę. Šiuo metu Jordanas yra išsiliejęs iš krantų ir srovė labai stipri.

Brangus Beramai, aš labai ilgiuosi tavęs, nepaisant to, kad tikrieji išbandymai dar tik prasideda, tikiuosi, kad greitai mes pasimatysime. Kai tik mes įžengsime į Kanaano žemę, aš tau parašysiu apie tai išsamiai.

Tavo tėvas“

„Ramybė tau, brangus Beramai!

Mano sūnau, kaip norėčiau, kad tu būtum čia su mumis ir taptum Dievo galybės liudininku! Mes jau persikėlėme per Jordaną ir dabar esame pažadėtoje žemėje. Paklausk, kaip tai nutiko. Šiandien rytą tautos vadai davė nurodymą neatsilikant eiti paskui Sandoros Skrynią. Mūsų kariai – vyrai iš Rubeno, Gado ir Manaso giminės, stovėjo priekyje visų, todėl aš viską gerai mačiau. Pirmiausia kunigai, kurie nešė Sandoros Skrynią, pasuko link upės. Minios žmonių, kurie iš pradžių labai triukšmavo, staiga nutilo ir įsiviešpatavo mirtina tyla. Šiurpuliukai dėl stipraus jaudinimosi nubėgo per odą. Visi pasuko tiesiai link upės, tarytum ketintų ją pereiti paviršiumi! Apmirusia širdimi aš stebėjau, kaip kunigų pėdos paniro į Jordano vandenį. Tik staiga stipriai tekanti srovė sustojo ir prasiskyrė. Atsirado platus

praėjimas upės dugnu, kuriuo mes laisvai galėjome pereiti su savo daiktais. To aš dar niekadęs neregėjau! Tai buvo nuostabus reginys!

Pasigirdo džiugesio šūksniai, o kai naujiena pasklido, tauta džiūgavo. Kunigai žengė toliau ir sustojo vidury upės. Jie stovėjo tol, kol visi žmonės perėjo į kitą Jordano pusę. Kai paskutinis iš tautos įžengė į pažadėtąją žemę, Jozuė liepė kiekvienam iš dvylikos giminių vadų paimti po didelį akmenį iš tos vietos, kur stovėjo kunigai. Ir tik po to jis davė ženklą kunigams, kad jie pasikeltų į krantą.

Žinai, kas po to atsitiko? Kai tik kunigai išėjo iš upės, vanduo vėl ėmė tekėti sava vaga. Tai buvo tikslus atkartojimas to, kas įvyko prie Raudonosios jūros, kai Dievas perskyrė jos vandenį ir mes perėjome jos dugnu.

Aleliuja! Šlovė Dievui! Šiandien mes pirmą kartą meldėmės pažadėtoje žemėje. Aš laimingas ir verkiu iš džiaugsmo! Visa tauta nulenkė kelius ir šlovino Dievą! Mano sūnau, jeigu būtum girdėjęs jų giedojimą! Atrodė, kad paukščiai, medžiai ir visa žemė gieda drauge, džiaugiasi ir šlovina Dievą. Aleliuja!

Po to mes pastatėme nakčiai palapines, o iš akmenų, paimtų iš Jordano dugno, buvo pastatytas aukuras, kad visi žinotų apie mūsų galingąjį Dievą. Beramai, aš taip noriu, kad tu pamatytum tą aukurą ir nuostabią žemę, kurią mums davė Viešpats.

Su meile, tavo tėvas“

Šeštadienis

Pasidalykite praeitos pamokėlės įspūdžiais su tėveliais ir draugais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Persikėlimas per Jordaną“.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Išvardykite viską, ką Dievas liepė padaryti Jozuei, kad jis taptų tinkamu savo tautos vadu.

Kreipkitės į Dievą su prašymu padėti jums ieškant naujų kelių tarnauti Jam.

Pirmadienis

Perskaitykite Jozuės 1 sk.

Išvardykite visus pažadus, kuriuos Viešpats davė šitame tekste. Kuriuos iš tų pažadų galime taikyti mūsų laikams?

Maldoje paprašykite Dievo drąsos, kad visada sektumėte Juo.

Antradienis

Perskaitykite Jozuės 2 sk.

Kokiu būdu Rahaba pasitarnavo Dievui?

Šią savaitę padovanokite kam nors „akmenėlių atminčiai“, kurią jūs paruošėte per Sabatos pamokėlę. Jei jūsų nebuvo praeitą pamokėlę, užriškite kaspinėlių ant savo kambario durų rankenos, kuris primins jums apie jūsų pažadą tarnauti Dievui.

Pasimelskite, kad jūs liktumėte ištikimi Dievui bet kokioje situacijoje.

Trečiadienis

Perskaitykite Jozuės 3 sk.

Nupieškite Jordano upę ir pažadėtąją žemę.

Ką simbolizuoja srauni Jordano upės tėkmė jūsų gyvenime? Ką simbolizuoja Kanaanas?

Pasimelskite, kad pereidami „Jordaną“, jūs nenuleistumėte akių nuo „Kanaano“.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Jozuės 4 sk.

Savo vietos žemėlapyje suraskite upę, kuri arčiausiai jūsų namų ar bažnyčios. Ar jūs kada nors kėlėtės per šią upę? Jeigu taip, kaip tai vyko?

Paprašykite suaugusiųjų papasakoti apie tuos įvykius iš jų gyvenimo, kuriuose pasireiškė Dievo vedimas ir galybė.

Maldoje padėkokite Dievui už tai, kad Jis visada vadovauja jūsų gyvenimo aplinkybėms.

Penktadienis

Papasakokite istoriją apie perėjimą per Jordaną šeimos tarnavime.

Raskite dvylika akmenų ar kitų daiktų, iš kurių galėtumėte padaryti aukurą Viešpačiui. Dėdami kiekvieną „akmenį“, kreipkitės į Dievą su prašymu, kad kažką nuostabaus Jis padarytų jūsų šeimai.

Prie to aukuro pakvieskite savo tėvus ir kartu su jais pamąstykite apie tai, kokiu būdu apie Viešpatį jūs galite paliudyti aplinkiniams.

Maldoje padėkokite Dievui už tai, kad Jis mums atveria naujas galimybes liudyti apie Jį kitiems žmonėms.

4 pamoka

PERGALĖ IR PRALAIMĖJIMAS

Įsimintina eilutė: „Darykite, kaip VIEŠPATS yra įsakęs“ (Joz 8, 8).

Tekstai tyrinėjimui: Joz 6; 7; 8.

Pagrindinė mintis: Mes tarnausime pilnavertiškai Dievui, jei atsiliesime į Jo vadovavimą.

Kaip ir praeitoje pamokoje, įsivaizduokite, kad jūs laukiate sugrįžtant tėvo, kuris padeda savo draugams persikraustyti gyventi į kitą vietą. Tačiau šiandien jūs sužinote, kad jis dar turi jiems padėti užkariauti keletą miestų. Toliau skaitykite Beramo ir jo tėvo, kuris su kitais izraelitais užkariauja Kanaano žemę, laiškus.

„Brangus Beramai!

Tu niekados neatspėtum, kaip Adonajus užkariavo dėl mūsų Jerichą! Mes šešias dienas visiškoje tyloje ėjome aplink miestą, o septintą dieną Dievas atidavė Jerichą mums į rankas! Tą dieną mes atsikėlėme anksti rytą ir vėl ėjome aplink miestą, bet šį kartą mes apėjome jį ne vieną kartą, o septynis. Kai mes ėjome aplink miestą septintą kartą, kunigai ėmė pūsti trimitus, o visi kariai šaukti. Įsivaizduoji, koks tai buvo garsas, kada tūkstančiai karių šaukė visa gerkle ir tūkstantis trimitų ėmė gausti! Tuo metu sienos ėmė griūti, o po kelių akimirku visai sugriuvo!

Kai tik dulkės prasisklaidė, mes puolėmė miestą iš visų pusių. Viskas buvo sugriauta, išsigelbėjo tik moteris, vardu Rahaba, su savo šeima. Ji savo namuose paslėpė du mūsų žvalgus, kai jų vos nesučiuo Jeriche. Mums buvo įsakyta surinkti visus brangiuosius metalus: sidabrą, auksą, bronzą ir geležį, į Dievo išdą. Visa kita turėjo būti sudeginta. Mes neturėjome ką nors pasilikti sau, nes šitame mieste visas priklausė Viešpačiui.

Brangus Beramai, aš pasakojau tau apie tai, kad tu iš pirmųjų lūpų sužinotumei apie nuostabią Dievo pergalę Jeriche.

Su meile, tavo tėvas“

„Ramybė jums, tėve!

Aš užgniaužęs kvapą su jauduliu skaičiau jūsų pranešimą iš pažadėtosios žemės. Tikiu, kad jūs likusius mūšius taip pat lengvai laimėsite. Jums netgi neteks kovoti! Už jus kovoja pats Dievas! Izraelio Dievas viską valdo! Su nekantrumu lauksiu jūsų kito laiško! Prašau, neužtrukite su atsakymu.

Jūsų sūnus Beramas“

„Ramybė tau, Beramai!

Šį kartą aš turiu ir gerų, ir blogų naujienų. Pirmiausia gera naujiena: Mes užėmėme miestą Ają ir visi to miesto gyventojai krito nuo kardo. Gyvuliai ir visos brangenybės buvo padalytos tarp nugalėtojų.

Blogai tai, kad mūšyje krito 36 mūsų kariai ir dar vienas stovykloje. Ir štai dėl ko. Jozuė, neatsiklausęs Viešpaties, pasiuntė tris tūkstančius karių šturmuoti miestą Ają. Mūsų armija priėjo prie tvirtovės sienų, bet Ajo gyventojai mus sutiko su visa ginkluote ir greitai atrėmė mūsų ataką, užmušę 36 izraelitus. Kiti leidosi bėgti.

Kai mūsų armija grįžo į stovyklą, žinia apie pralaimėjimą pasklido tarp izraelitų ir sukėlė sumaištį bei nusivylimą. Po mūsų pergalės Jeriche sunku buvo suprasti priežastį, dėl ko taip nutiko. Jozuė ir izraelitų vyriausieji puolė kniūbsti prie Sandoros Skrynios. Su nuolankumu jie meldėsi iki pat vakaro, iki Viešpats neatskleidė mūsų

pralaimėjimo priežastį. Pasirodo, kad po paėmimo Jericho, kada mūsų armija įėjo į miestą, kažkas iš karių paėmė tai, kas priklausė Dievo saugyklai. Tada Jozuė liepė tautai atgailauti ir kitą dieną Viešpats parodė, kas padarė šį nusikaltimą. Tai buvo Achanas. Jis paėmė pinigus, auksą ir prabangius drabužius. Dienai baigiantis Achanas ir visas jo turtas buvo sunaikintas.

Netrukus po tų įvykių Dievas liepė Jozuei eiti pulti Ają. Tą naktį trylika tūkstančių karių pajudėjo link sienos. Kitą dieną Jozuė pasiuntė dar penkis tūkstančius karių prie vakarinės sienos. Likusieji rengė stovyklą prie miesto vartų. Kitą rytą Ajo gynėjai puolė mus. Mes apsimetėme, kad traukiamės ir nuviliojome juos nuo miesto. Tuo metu Jozuė davė ženklą kariams, esantiems pasaloje prie vakarinės sienos, ir jie įėjė į Ajo miestą, sudegino jį. Kai tik virš miesto pasirodė dūmai, mes puolėme priešą, o iš kitos pusės juos atakavo kariai, kurie buvo užėmę miestą. Viešpats buvo su mumis, ir tą dieną Jis atidavė Ają į mūsų rankas.

Beramai, pirmasis pralaimėjimas prie Ajo mums buvo skaudi pamoka, bet ji neatėmė iš mūsų stiprybės. Mes visada turime kreiptis į Viešpatį ir būti paklūsnius Jo valiai! Aš su nekantrumu laikiu, kada mes pagaliau susitiksim!

Tavo tėvas“

Šeštadienis

Pasidalykite praeitos pamokėlės įspūdžiais su tėveliais ir draugais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Pergalė ir pralaimėjimas“.

Padovanokite kam nors „karo trimitą“, kurį jūs padarėte per Sabatos pamokėlę. Jeigu jūs nebuvote praėjoje pamokoje, pagalvokite apie tai, kaip jūs galėtumėte pasitarnauti Viešpačiui šią savaitę, po to savo mintimis pasidalykite su draugais.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Maldoje kreipkitės su prašymu į Viešpatį, kad Jis vadovautų jums tarnystėje.

Pirmadienis

Perskaitykite Joz 6 sk.

Nupieškite izraelitų karių išsidėstymo planą prie Jericho. Kokią strateginę mintį Dievas turėjo dėl šios kovos?

Ar jūs nepastebite, kad atskiros jūsų gyvenimo sritys vis dar apsuptos „akmeninės sienos“, kuri panaši į Jericho ir už kurios mes bandome pasislėpti? Ar jautiesi saugus už šių sienų? Jei jūs seksite Dievą, ar Jis galės sugriauti tas sienas?

Maldoje prašykite Viešpaties padėti eiti Jo keliu.

Antradienis

Perskaitykite Joz 7 sk.

Išvardykite dvi nuodėmes, padarytas izraelitų, kurios tapo nesėkmės kovoje prieš Ają priežastimi.

Kokius jausmus parodo Viešpats pokalbyje su Jozue?

Savo Biblijos tyrinėjimo knygutėje aprašykite įvykį iš savo gyvenimo, kai jūs padarėte nuodėmę ir bandėte tai nuslėpti. Kokios buvo to poelgio pasekmės?

Maldoje paprašykite Viešpaties, kad Dievas duotų jums troškimą visada ieškoti Jo patarimo prieš priimant bet kokį sprendimą.

Trečiadienis

Perskaitykite Joz 8, 1–29.

Toliau mokykitės įsimintiną eilutę.

Kuo panašus ir kuo skiriasi paminklas, pastatytas izraelitų ant Ebalo kalno po perėjimo Jordano upės iš akmenų krūvos, paminėtų tekstuose Joz 7, 26 ir 8, 29?

Maldoje dėkokite Dievui už dvasines pergales, kurias Jis davė jums.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Joz 8, 30–35.

Pamąstykite apie tai, koku būdu izraelitai savo vaikams pasakojo apie Dievą ir Jo pažadus. Kuo šis būdas yra panašus į jūsų Dievo pažinimą? Kuo skiriasi?

Paklauskite kurio nors iš suaugusiųjų apie tai, kaip jam teko ieškoti Dievo vedimo jo gyvenime. Kaip Dievas atsakė į jo prašymą?

Padėkokite Dievui už tai, kad Jis dovanuoja mums Bibliją, kurioje mes visada galime rasti Jo patarimą, kaip išspręsti įvairias gyvenimo situacijas.

Penktadienis

Pasakykite mintinai įsimintiną eilutę.

Aptarkite šeimos rate, kokius išbandymus patyrėte savo gyvenime, panašius į Jericho paėmimą ir kokius į Ajo paėmimą.

Suvidinkite su savo mažesniaisiais broliais ir seserimis biblinę istoriją apie Jericho paėmimą.

Pabandykite visu savo balsu pašlovinti Dievą, kaip izraelitai.

Pagiedokite keletą šlovinančių giesmių.

Maldoje paprašykite Dievo, kad sustiprintų jūsų tikėjimą.

5 pamoka

ŠEIMYNINIAI RYŠIAI

Įsimintina eilutė: „Visiems, kurie Jį priėmė, Jis davė galią tapti Dievo vaikais – tiems, kurie tiki Jo vardą, kurie ne iš kraujo... bet iš Dievo užgimę“ (Jn 1,12–13).

Tekstai tyrinėjimui: Jn 11, 1–3. 36. 51–52; 1, 12; 3, 16; 1Kor 15, 22; Ef 2, 19; Mt 12, 46–50.

Pagrindinė mintis: Kiekvienam tikinčiajam Dievas garantuoja vietą Savo šeimoje.

Monika savo mažajai sesutei sužnibždėjo į ausį:

– Karolina, tave įvaikino.

Iš tikrųjų tai buvo netiesa, kadangi Monika puikiai prisimena tą dieną, kai gimė jos mažoji sesutė.

– Ką? – vos išlemeno Karolina.

– Taip! Mūsų tėvai įsidukrino tave taip pat, kaip ir Ievą.

– Tai netiesa!

– Juk tavo akys kitokios nei mūsų, o plaukai – garbanoti. Pažiūrėk, tu panaši į Ievą.

Monika kalbėjo netiesą. Tik po kelių savaičių, kada Karolina savo tėvų piktai pareikalavo pasakyti tiesą, viskas stojo į savo vietas.

Jei jus kada nors kamavo abejonės apie jūsų gimimą, tai jūs, tikriausia, nustebsite sužinoję, kad šis jausmas Jėzui buvo žinomas.

Jėzaus laikais žydų vaikus mokė paklusti griežtoms taisyklėms, kurias sugalvodavo fariziejai. Bet Jėzus daugiau stengėsi tarnauti Dievui, negu vykdyti negyvus įsakymus. Todėl Jėzaus broliams dažnai teko raudonuoti dėl savo mažojo broliuko.

„Ką pagalvos kaimynai?“ – tikriausia tokį klausimą uždavė sau Jokūbas, kai Jėzus savaitę, užuot ėjęs į sinagogą, eidavo vaikštinėti po laukus.

– Kodėl Tu nevykdai rabinų pamokymų? – nerimavo Judas matydamas, kaip Jėzus tyrinėja Senąjį Testamentą. – Tu padarysi įspūdį rabinui, jei galėsi diskutuoti su juo. Kad būtum priimtas bendruomenės, Tau reikės atsakyt į rabinų klausimus.

Jėzus žinojo, kad gyvenimo šaltinis ne žydų tradicijos, o Dievo Žodis. Broliai viską teisingai kalbėjo, bet jų patarimai negalėjo būti naudingi Berniukui, kuriam teks atlikti ypatingą tarnystę Dievui.

Šėtonas nuolatos vertė Jėzų abejoti Savimi ir Savo gimimu. Jo motina dar buvo netekėjusi, kada tapo aišku, jog ji laukiasi kūdikio. Dėl tos priežasties kai kurie žmonės duodavo valią savo nesveikai vaizduotei ir apkalbėjo Jį ar mesteldavo skaudų priekaištą:

– Mes nežinome, iš kur Tu.

Kiekvienam vaikui norisi švelnumo ir dėmesio, bet vietoj to broliai nuolatos kabinėdavosi prie Jėzaus. Jam gerai buvo žinoma, kas yra ilgesys ir vienatvė.

Senajoje Betanijoje, kuri buvo už trijų kilometrų nuo Jeruzalės, gyveno dvi seserys, Marija ir Morta, kurios turėjo brolių Lozorijų. Jie ir tapo tikra Jėzų mylinčia šeima. Šioje šeimoje Viešpats rado ramybę ir poilsį, kurių Jam taip trūko Savo namuose. Tikriausia Lozorius tapo Jam rūpestingu vyresniuoju broliu. Eidamas per Betaniją, Jėzus visada apsistodavo Savo draugų namuose.

Kartą, kai Jėzus su Savo mokiniais buvo kitoje Jordano pusėje, Jis gavo blogą žinią:

– Viešpatie! Tas, kurį Tu myli, serga (Jn 11, 3).

Iš to, kaip Jėzus sureagavo į žinią, Jo mokiniai iš karto suprato, kad kalbama apie Lozorijų. Tik su juo Jėzus buvo labai artimas.

Vėliau, kada Jėzus kartu su Marija liūdėjo prie Lozorius kapo, nuošalyje stovintys žmonės šnibždėjo:

– Žiūrėkite, kaip Jis mylėjo jį.

Jėzus iš tikrųjų mylėjo visus žmones, kaip ir Lozorijų. Skirtumas buvo tik tas, kad Lozorius atsakė į Jėzaus meilę.

Viešpats visiems duoda galimybę tapti Dievo vaikais, kas savo širdyje tiki Jėzumi Kristumi. Jiems visada atsiras vieta dangiškoje šeimoje.

Šeštadienis

Pasidalykite praeitos pamokėlės įspūdžiais su tėveliais ir draugais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Šeimyniniai ryšiai“.

Perskaitykite įsimintiną eilutę. Apie ką kalbama šioje eilutėje?

Maldoje paprašykite Dievo suteikti jums pasitikėjimo tuo, kad jūs esate tarp Jo vaikų.

Pirmadienis

Perskaitykite Jn 11, 1–3. 36; Mt 12, 46–50; Jn 1, 12.

Pabraukite pieštuku Jn 11, 36, prisimindami tai, kaip Jėzus žiūri į jus.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Maldoje paprašykite Dievo jums duoti galimybę pajusti Jo meilę.

Antradienis

Perskaitykite Jn 3, 16; 1Kor 15, 22; Ef 2, 19.

Pakartokite įsimintiną eilutę.

Paprašykite tėvų, kad jie jums parodytų jūsų gimimo liudijimą.

Pagal jį savo ranka padarykite „gimimo liudijimą“, patvirtinantį faktą, kad jūs priklausote Dievo šeimai.

Savo Biblijos tyrinėjimo knygutėje parašykite malda, kuri gimė jūsų širdyje po šiandienos pamokėlės tyrinėjimo.

Trečiadienis

Perskaitykite Jn 11 ir skirkite ypatingą dėmesį 50–52 eilutėms.

Kaip jūs galite patekti tarp „išsklaidytų Dievo vaikų“? Kaip žodis „surinkti į vieną“ liečia jūsų šeimą? Kaip jus asmeniškai?

Pasimelskite už savo šeimą ir visą Dievo šeimą.

Ketvirtadienis

Savo draugui paaiškinkite tekstą Jn 1, 12.

„Tie, kurie priima Kristų kaip savo asmeninį Gelbėtoją, nepalieka našlaičiai, kuriems skirta vieniems kęsti išmėginimus. Kristus juos priima į dangiškąją šeimą“ (E. Vait. „Su meile iš Dangaus, 204 p.)

Pasidalykite savo mintimis apie, tai kaip tekstas Jn 1, 12 ir pasakojimas padėjo jums patikėti, kad jūs priklausote Dievo šeimai.

Suplanuokite surengti penktadienio šeimos tarnavimą, skirtą šeimos santykiams. Maldoje paprašykite Viešpaties, kad Jis padėtų jums įvykdyti savo planus.

Penktadienis

Surenkite suplanuotą iškilmingą tarnavimą, dalyvaujant visiems šeimos nariams. Paprašykite suaugusiųjų pasidalyti savo mintimis apie Dievo šeimą.

Visi kartu pasakykite įsimintiną eilutę.

Maldos metu paprašykite kiekvieną šeimos narį pasimelsti už šalia stovintįjį.

Prisiminkite ir tuos, kurių nėra su jumis. Pabaigoje padėkokite Dievui už nuostabią galimybę būti Jo šeimos dalimi.

6 pamoka

MIRTIS AR MIEGAS?

Įsimintina eilutė: „Juk aš žinau, kad mano Atpirkėjas gyvas; galų gale Jis pakils kaip liudytojas žemėje. Net kai liga jau bus suėdusi mano odą, savo kūnu matysiu Dievą“ (Job 19, 25–26).

Tekstai tyrinėjimui: Jn 11, 1–16.

Pagrindinė mintis: Mes neturime bijoti mirties ir kentėjimų, nes Jėzus – mūsų Draugas.

Ar jums teko išgyventi artimo žmogaus mirtį? Jeigu teko, tai tikriausia jums nedavė ramybės klausimai: „Kodėl tai įvyko? Kodėl miršta vaikai? Kodėl Dievas leidžia tai? Ir kodėl nėra išsamių atsakymų į tuos begalinius „Kodėl...?“ Lozorius istorija padeda mums pažvelgti į šią paslaptį.

Marija ir Morta labai išgyveno dėl brolio Lozorius ligos. Pavakary jo būklė pablogėjo. Dar vakar jis užsiėmė savo įprastais darbais, o šiandien jis taip karščiuoja, kad net kliedi, pasidengdamas prakaitu. Vienintelį dalyką, ką jos gali padaryti – tai pranešti Jėzui, kuris buvo joms kaip brolis, juk Jis išgydė tiek daug žmonių! Seserys nusiuntė pas Jėzų žmogų su žinia apie sunkią Lozorius būklę, o pačios kantriai ėmė laukti atsakymo. Jos tikėjo, kad Jėzus būtinai išgelbės jų brolių.

Kai Jėzus iš seserų gavo žinią apie sunkią Lozorius ligą, Jis ramiai atsakė:
– Ši liga ne mirčiai.

Žmogus, kuris atnešė žinią, laukė, kad Jėzus pasakytų kažką daugiau ar parašytų atsakymą. Tačiau atrodė, kad Jo ši tema daugiau nedomino. Tikriausia Mokytojas neketino eiti į Betaniją, todėl pasiuntinys skubėjo grįžti be Jo.

– Kur Jėzus? – paklausė jo seserys. Šis, nuleidęs galvą, atsakė:

– Mokytojas pasakė: „Ši liga ne mirčiai“.

Marija ir Morta nudžiugo išgirdusios tokią žinią. Jos nuskubėjo perduoti šią žinią broliui, kuris buvo beveik be sąmonės. Joms norėjosi kuo greičiau pamatyti išgijimo požymius. Jos labai nuliūdo, kai atėjusios pas Lozorių, rado jį mirusį. Jų širdgėlai galėjo padėti tik Jėzus ir Jo malonė, tačiau jos nusivylusios ėmė priekaištauti Jam.

Jėzaus elgesys mokiniams taip pat sukėlė nuostabą. Jiems atrodė, kad Jėzus vis labiau tolsta nuo jų. Atminty išliko prisiminimai apie Jo pusbrolių Joną Krikštytoją, kurį uždarė į kalėjimą, o Jėzus nieko nesiėmė dėl jo išgelbėjimo. Kodėl? Štai ir dabar, kodėl Jis iš karto nesileido į kelią, kad išgelbėtų Lozorių? Kodėl Jis pamokslavo toliau, tarytum nieko nebūtų įvykę? Jie puikiausiai suprato, kaip Jėzaus trūko tiems, kurie Jį labai mylėjo. Jiems Jo elgesys buvo paslaptis.

Kitas dvi dienas Jėzus tęsė Savo tarnystę ir nė karto neprisiminė apie Lozorių.

Fariziejai, Jėzaus priešai, taip pat atkreipė dėmesį į šį faktą, kad Jis nesiėmė jokių bandymų išgelbėti Joną Krikštytoją. Jiems tai buvo įrodymas, kad Jėzus nėra Tas, kuo Jis Save laiko – Jis nėra Dievo Sūnus. „Jeigu Jis Dievo Sūnus, jei Jis turi dieviškos galios, tai kodėl Jis leido susidorojimą su Savo pusbroliu? Ir kodėl Jis neskubėjo išgydyti Savo draugo?“ – fariziejai nesuprato.

Tos dvi dienos labai jaudino Jėzaus mokinius. Mokytojas visą laiką kalbėjo apie išbandymus, netektis ir sunkumus. Tikriausia Jis kalbėjo dėl to, kad paliks juos išbandymams taip pat, kaip Jis paliko Joną ir Lozorių?

Po dviejų dienų Jėzus persikėlė į kitą Jordano krantą ir pasuko link Betanijos.

Mokiniai, kurie neseniai taip norėjo to, dabar sunerimo.

– Ar ne ten žydai bandė Tave užmėtyti akmenimis? Gal geriau Tau neiti į Betaniją? – klausinėjo jie. Bet Jėzų mažiausiai jaudino Jo likimas. Jis ėjo ten, kur Jį vedė Šventoji Dvasia.

– Lozorius miega, – Jis pasakė mokiniams. Šie žodžiai suglumino Jėzaus mokinius. Jei Lozorius miega, reiškia greitai atsibus ir pasveiks. Jie nesuprato, kad Jėzus kalba ne apie paprastą miegą, bet apie mirtį!

Vėliau Jėzus tiesiai pasakė:

– Lozorius mirė.

Po to Jis pridūrė:

– Aš džiaugiuosi, kad ne iš karto leidausi į kelią, nes jūs dabar turite galimybę įtikėti. Eime.

Drauge su Jėzumi mokiniai leidosi į Betaniją spėliodami: kaip suprasti Mokytojo žodžius?

Šeštadienis

Pasidalykite praeitos pamokėlės įspūdžiais su tėveliais ir draugais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Mirtis ar miegas“.

Kokius dar klausimus mokiniai galėjo užduoti Jėzui keliaujant į Betaniją?

Ką jūs norėtumėte sužinoti apie mirtį?

Pradėkite mokytis įsimintina eilutę.

Maldoje paprašykite Dievo, kad sustiprintų jūsų pasitikėjimą Juo.

Pirmadienis

Perskaitykite Jn 11, 1–16.

Paklauskite suaugusių, ar jų gyvenime buvo atvejų, kai jie uždavę klausimą “Kodėl?“, negavo atsakymo ir ilgai negalėjo suprasti, kodėl tai vyksta.

Antradienis

Perskaitykite Job 19, 25–27.

Padiskutuokite su seneliu, močiute arba kitais suaugusiais. Perskaitykite jiems šios pamokos tekstą. Paklauskite, ką reiškia jiems šis tekstas.

Savo Biblijos tyrinėjimo knygutėse parašykite apie šį pokalbį. Jeigu pokalbis neįvyko, parašykite savo mintis apie 27 eilutę. Ką jūs jautėte, skaitydami šią eilutę?

Maldoje padėkokite Dievui už tai, kad Jis nugalėjo mirtį.

Trečiadienis

Perskaitykite Jn 11, 11.

Atraskite kitas vietas Biblijoje, kur mirtis prilyginama miegui.

Jeigu jums su šia užduotim iškilo sunkumų, paprašykite suaugusių padėti jums.

Maldoje paprašykite Dievo palengvinti jums suvokimą, kad mirtis tai miegas, ir tikintis žmogus neturi jos bijoti.

Ketvirtadienis

Įsimintina eilutę pagiedokite pagal melodiją, kurią jus išmokote Sabatos mokykloje, ar sugalvokite savo.

Jei įmanoma, stebėkite miegantį vaiką.

Pašlovinkite Dievą už tai, kad Jis vadina mirtį miegu. Paprašykite Viešpaties būti jūsų guodėju ir palengvinti jūsų netekties skausmą mirties atveju, kai miršta kažkas iš jūsų artimųjų.

Penktadienis

Per šeimos pamaldas papasakokite savo šeimos nariams apie tai, ką jūs mokėtės šią savaitę.

Pasakykite atmintinai įsimintina eilutę. Pasistenkite taip pat išmokti ir 27 eilutę.

Visi kartu padėkokite Dievui už tai, kad Jis maloningas mums ir visada yra šalia, stiprindamas ir ramindamas mus.

7 pamoka

DVIEJŲ SESERŲ SELVARTAS

Įsimintina eilutė: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki Mane, nors ir numirtų, bus gyvas. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki Mane, neragaus mirties per amžius“ (Jn 11, 25–26).

Tekstai tyrinėjimui: Jn 11, 17–37.

Pagrindinė mintis: Net sunkių praradimų metu mums būtina tikėti, kad Dievas mus myli.

Ar teko jums viltis draugu, manant, kad jis jūsų nenuvils? Ką jūs jautėte, kai draugas jus nuvylė? Ar jūs po to galėjote juo pasitikėti? Morta ir Marija taip gerai pažinojo savo Draugą, kad tikėjo Juo net tada, kai atrodė, kad Jis jas paliko.

Diena, kada Jėzus ir mokiniai ėjo į Betaniją, buvo saulėta. Aplink girdėjosi paukštelių čiulbesys. Bet draugų veidai buvo liūdni, lyg debesys dengtų saulę.

– Mes beveik atėjome, – tyliai pasakė Petras, rodydamas į kaimelio namelius. Ant kai kurių namų stogų ilsėjosi žmonės, kurie susidomėję stebėjo, kaip artinasi Jėzus.

Mažas berniukas, perbėgęs ką tik suartą lauką, sušuko:

– Tu pavėlavai. Jį palaidojo prieš keturias dienas.

Mokiniai sunkiai atsiduso, bet atrodė, kad Jėzus neišgirdo berniuko žodžių.

– Man baisu užėti pas Mortą ir Mariją, – tyliai tarė Jokūbas.

– Taip, aš taip pat nekaip jaučiuosi, – palaikė jį Jonas.

– Palaukite, draugai, – pašaukė juos Andriejus. Petras ir jo draugai atsisukę pamatė, kad Jėzus prisėdo pailsėti ant pakelės akmens.

Petras prisiminė, kaip mirė Jayro duktė.

– Prisimenate, kaip Jėzų piktino veidmainystė ir netikras sąmyšis, kurį sukelia laidotuvių ceremonija? Jokūbas linktelėjo galva ir pridūrė:

– Netoli Jeruzalė, tikriausia susirinko visi mirusiojo draugai ir giminės. Atrodo, Lozorius dėdė – sinedriono narys. Nenuostabu, kad Jėzus nusprendė ne iš karto užėti į namus. Kam malonu jausti aštirus ir pašaipius prieš žvilgsnius?

– Ne vien tai, – paprieštaravo jam Jonas. – Atrodo, kad Jėzus daug sunkiau išgyvena Lozorius mirtį, nei manėme anksčiau.

Įsižiūrėjęs į tolį, Jonas kelyje pastebėjo pažįstamą figūrą.

– Morta! – suriko jis ir nuskubėjo jos pasitikti, norėdamas paguosti mirusiojo seserį.

Mokiniai su jauduliu stebėjo, kaip Morta priėjo prie Jėzaus. Jėzus tyliai prisiartino prie jos su užuojauta veide.

– Mokytojau, – tarė Morta. – Jei Tu būtum čia buvęs, Lozorius nebūtų miręs.

– Žinau, – ramino ją Jėzus. – Bet jis prisikels.

– Taip, – sutiko Morta. – Paskutinę dieną, kada kelsis mirusieji.

Bet Jėzus pasilenkė prie jos ir švelniai tarė:

– Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Tikintis Manimi, jei ir mirs – atgis. O gyvenantis ir tikintis Manimi, nemirs amžinai. Ar tiki tuo?

– Taip, Viešpatie! – atsakė Morta, ir pažvelgusi į Jėzų, pamatė Jo akyse ašaras. – Tikiu, kad Tu esi – Kristus.

Nurimusi ji nuskubėjo atgal į kaimą, bet po kelių minučių sugrįžo lydima raudotojų ir Marijos, kurios akys buvo raudonos nuo ašarų.

Seserų veidai, kuriuose matėsi liūdesio ir praradimo žymės, matant Kristų, staiga nušvito ramybe. Suklupusi prie Jo kojų, Marija per ašaras kalbėjo Jam apie savo meilę ir tikėjimą:

– Jei Tu būtum buvęs čia, mano brolis nebūtų miręs.

Kristaus veidu tekėjo ašaros. Jis gailėjo gedinčių brolių ir seserų, ir troško, kad per Dievo malonę jos išsaugotų tikėjimą Juo. Kristus verkė, nes vienu metu Jis buvo ir Dievas, ir žmogus.

Mes turime tikėti, kad Dievas mus myli, kaip Marija ir Morta sunkių praradimų metu.

Šeštadienis

Pasidalykite praeitos pamokėlės įspūdžiais su tėveliais ir draugais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Dviejų seserų sielvartas“.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Maldoje kreipkitės į Dievą prašydami sustiprinti tikėjimą Jo nesikeičiančia meile.

Pirmadienis

Perskaitykite Jn 11, 17–37.

Ant popieriaus lapo pavaizduokite įvykius, apie kuriuos jūs perskaitėte šiuose tekstuose.

Piešinio apačioje užrašykite įsimintiną eilutę. Pamėginkite ją užrašyti iš atminties.

Padėkokite Dievui maldoje, kad Jis supranta visą jūsų liūdesį.

Antradienis

Perskaitykite 1Jn 4, 16 ir 1Jn 5, 12.

Kartais galima išgirsti tokią nuomonę, kad Dievas žmonėms siunčia kančias ir mirtį. Ar sutinka apaštalas Jonas su šia nuomone? O jūs?

Paprašykite krikščionių, kuriais jūs pasitikite, papasakoti jums apie jų tikėjimą Dievo meile.

Maldoje paprašykite Dievo atsiųsti jums tvirtą tikėjimą Jo meile.

Trečiadienis

Perskaitykite, kaip Jėzus žiūrėjo į raudotojas Mt 9, 23–25.

Ar teko jums girdėti tylų Kristaus balsą? Ar lengva jį išgirsti, kai sumaištis ir triukšmas? Kaip atsakymai į šiuos klausimus gali paaiškinti priežastį, dėl kurios Jėzus neužėjo į Marijos namus?

Nuošalioj tylioj vietoj atsiklaupkite ir paprašykite Dievo, kad Jis prisiglaustų prie jūsų širdies ir sustiprintų jūsų tikėjimą.

Ketvirtadienis

Perpasakokite savo draugui šios pamokos pasakojimą.

Pasakykite vienas kitam įsimintiną eilutę.

Drauge pamėginkite nustatyti, ką kalba įsimintina eilutė apie Dievą ir jus.

Padėkokite Dievui už tas ypatingas minutes, kada jūs jautėte Jo meilę.

Penktadienis

Vakarinėse šeimos pamaldose paprašykite savo šeimos narių atsisėsti ant žemės nugara vienas į kitą, susikabinę už rankų pamėginkite atsistoti, neliečiant rankomis ir alkūnėmis grindų.

Kas šioje užduotyje jums primena Jėzų? Kuri kūno dalis šioje užduotyje gauna didžiausią apkrovimą? Kas suteikia jėgų, kai jūs tikite Jėzaus meile?

Pasimelskite, kad Kristaus meilės pažinimas išmokytų jus visada Juo pasitikėti.

8 pamoka

LOZORIUS IR JO PRISIKĖLIMAS IŠ MIRUSIŲJŲ

Įsimintina eilutė: „O pats Viešpats, nuskambėjus paliepipimui, arkangelo balsui ir Dievo trimitui, nužengs iš dangaus. Tuomet pirmiausia prisikels tie, kurie mirė Kristuje“ (1Tes 4, 16).

Tekstai tyrinėjimui: Jn 11, 1–44; 1Tes 4, 13–18.

Pagrindinė mintis: Kristuje mes jau dabar gauname prisikėlimą ir gyvenimą.

Kartą Niujorke vienas žmogus bandė parduoti turtingam turistui Bruklino tiltą. Kol turistas mąstė, pirkti jam tą tiltą ar ne, „pardavėjas“ pasiūlė jam dar ir „Titaniką“ pirkti. Be jokios abejonės, turistą bandė apgauti. Skeptikai laiko, kad mirusiųjų prisikėlimas yra tokia pat apgaulė. Bet Lozorius prikėlimo faktas mums sako, kad yra atvirkščiai.

Verkdama Marija atsiklaupė prie Jėzaus kojų. Verkė ir raudotojos, kartu su ja atėjusios. Jėzų apėmė liūdesys ir Jis taip pat pravirko. Jis verkė dėl seserų, kurios negalėjo suprasti Jo ketinimų. Jis verkė dėl visų, kurie gedėjo, dabar jautė skausmą ir

taip pat dėl tų, kuriems dar teks iškęsti liūdesį. Jis verkė dėl abejojančių fariziejų, kurie vaidino sielvartą, bet praeis visai nedaug laiko ir jie priims sprendimą nužudyti Jėzų. Kristus aiškiai suprato, kad jie nebus prikelti gyventi todėl, kad nepriima Jo. Štai kodėl Jėzus taip graudžiai verkė.

– Žiūrėkite, kaip Jis jį mylėjo, – šnibždėjosi žydų vyresnieji. Jie galvojo, kad Kristus verkia tik Savo draugo.

Bet štai Jėzus atsikelia ir eina prie laidojimo vietos. Jis sustojo prie olos, kurioje jau keturias dienas gulėjo mirusio Lozorius kūnas. Tą pačią dieną Kristus kalbėjo, kad Jis yra prisikėlimas ir gyvenimas. Jis taip pat pasakė, kad kas tiki Juo, atgis, jeigu net numirs. Šiais žodžiais Jėzus ruošė žmones būsimiems stebuklams. Jėzų supo daug žmonių: Marija ir Morta, Viešpaties mokiniai, artimieji, gedintys Lozorius, taip pat pasipūtę fariziejai. Žinoma, Jėzus jau priėmė sprendimą prikelti Savo draugą. Bet susirinkę žmonės, netgi Morta ir Marija, negalėjo numatyti tokio posūkio.

– Nuriskite akmenį! – sušuko Jėzus. Įsivyravo visiška tylą. Mortai iš nuostabos ištįso veidas, o akyse sustingo baimės išraiška.

– Ne! – sunkiai ištarrė ji. – Kūnas jau pradėjo irti. Jau praėjo keturios dienos, kai jis palaidotas.

Morta negalėjo leisti žiūrėti į irstantį jos mylimo brolio kūną. Kurį laiką jos išdidumas priešinosi Jėzaus ketinimui. Todėl Jis atsargiai priminė:

– Ar tu negirdėjai, ką Aš tau sakiau? Jeigu patikėsi, pamatysi Dievo šlovę.

Taigi sprendimas buvo priimtas. Vyrai nurito akmenį. Jėzus pažiūrėjo į dangų:

– Tėve, – meldėsi Jis. – Dėkoju Tau, kad Tu Mane išklausai. Tu visada Mane išklausai, bet tai Aš pasakiau dėl žmonių, kad jie patikėtų.

Tie fariziejai, kurie stovėjo prie olos, kaltino Kristų, kad Jis naudoja žmonių gydymui velnio jėgą. Dar labiau jie netikėjo, kad Jėzus – Dievo Sūnus. Jo malda ir žmogaus prikėlimas iš mirusiųjų įrodė, kad jų kaltinimas yra melagingas.

Visiems buvo gerai matomas sustingęs, be gyvybės kūnas, esantis oloje. Niekas neabejojo tuo, kad Lozorius miręs.

Jėzus atsitiesė, Jo veidas nušvito nežemiška šviesa .

– Lozoriau, išsik lauk! – aiškiai ištarrė Jis. Užgniaužę kvapą, bijodami ką nors praleisti, žmonės ėmė laukti, kas bus toliau. Staiga kūnas, gulėjęs oloje, suvirpėjo nuo į jį grįžusios gyvybės, ir štai Lozorius, apvyniotas drobulės aprišalais, pasirodė prie įėjimo.

– Atriškite jį, – kreipėsi Jėzus į susirinkusius, norėdamas, kad ir jie būtų to įvykio dalyviais. Keli drąsiausieji priėjo prie Lozorius ir išlaisvino jį iš laidojimo drobių. Sveikas, energingas Lozorius žiūrėjo į savo Dievo ir Draugo akis. Minia džiūgavo. Seserys puolė apkabinti brolio. Draugai iš visos širdies džiaugėsi už juos. O Jėzus nepastebimai pasitraukė.

Taigi, ar prisikėlimas iš mirusiųjų apgaulė? Galime su pasitikėjimu tvirtinti, kad mes jau dabar turime prisikėlimą ir gyvenimą. To įrodymas yra Lozorius prikėlimas, o taip pat paties mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus mirtis ir prisikėlimas.

Šeštadienis

Pasidalykite praeitos pamokėlės įspūdžiais su tėveliais ir draugais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Lozorius ir jo prikėlimas iš mirusiųjų“.

Perskaitykite įsimintiną eilutę ir pamąstykite apie šių žodžių reikšmę.

Ar tikrai jūs tikite Jėzumi Kristumi? Ar tikrai jūs tikite, kad Jis nori duoti amžinąjį gyvenimą? Savo Biblijos tyrinėjimo knygutėse parašykite atsakymus į šiuos klausimus.

Maldoje paprašykite Dievo suteikti jums pasitikėjimo, kad Jis tikrai prikels jus naujam gyvenimui.

Pirmadienis

Perskaitykite Jn 11, 38–44.

Koks Mortos poelgis galėjo sutrukdyti prikelti Lozorių?

Ką pamiršo Morta?

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Maldoje padėkokite Dievui už tai, kad Jis turi jėgą prikelti mirusius.

Antradienis

Perskaitykite Jn 5, 24–27.

Kokia eilutė jums pasako, kad jau dabar turite amžinąjį gyvenimą?

Paklauskite suaugusiųjų, ar jie mano, kad 24 eilutė rašo apie tai, jog jie niekada nemirs. Gerai apžiūrėkite sausą pupelę. Ar matote joje gyvybės požymių? Užpilkite pupelę vandeniu ir palikite nakčiai.

Kreipkitės į Dievą prašydami sudrėkinti jūsų širdį tikėjimu ir meile.

Trečiadienis

Perskaitykite Jn 5, 28–29 .

Išvardykite, kokios dvi žmonių grupės prisikels? Kuri iš tų grupių gaus amžinąjį gyvenimą? Kuo skiriasi tos dvi žmonių grupės?

Pažiūrėkite į pupelę, kurią jūs užmerkėte vandenyje. Atsargiai nulupkite odelę ir perskelkite. Kokius pastebėjote gyvybės požymius?

Maldoje paprašykite Viešpaties padidinti jūsų tikėjimą.

Ketvirtadienis

Perskaitykite 1Tes 4, 16–17.

Šiame tekste raskite atsakymus į šiuos klausimus:

– Kada įvyks prisikėlimas?

– Kada prisikels ir pateks į dangų mirusieji Kristuje?

– Kodėl nėra prasmės melstis šventiesiems?

Maldoje paprašykite Dievo padėti likti ištikimiems iki Jo atėjimo.

Penktadienis

Surenkite vakarines šeimynines pamaldas.

Persakykite visiems šeimos nariams mintinai išmoktą įsimintiną eilutę.

Pasidarykite lėles, kurias galite užsidėti ant rankų. Kai jūsų šeimos nariai skaitys tekstą 1 Tes 4, 13–18, atsigulkite ant nugaros ant grindų ir valdydami lėles, uždėtas ant rankų, vaizduokite, apie ką kalbama šiuose tekstuose.

Sukurkite eilėrašį apie tai, kai atsivers kapai ir iš jų išeis prisikėlę teisieji.

Pasimelskite Dievui, kad Jis paimtų į dangiškąjį miestą visą jūsų šeimą.

9 pamoka

ŠLOVINKITE DIEVĄ KAIP DŽIAUGSME, TAIP IR LIŪDESY

Įsimintina eilutė: „Nieku per daug nesirūpinkite, bet visuose reikaluose malda ir prašymu su padėka jūsų troškimai tesidaro žinomi Dievui“ (Fil 4, 6).

Tekstai tyrinėjimui: 1 Sam 1; 2, 1–11.

Pagrindinė mintis: Mes meldžiamės ir šloviname Viešpatį ir džiaugsme, ir liūdesy.

Ar teko jums kada nors patirti tokį širdies skausmą, kad atrodė, jog tuoj širdis plyš iš liūdesio? Ar jums taip skaudėjo širdį, kad jūs negalėjote sulaikyti ašarų? Perskaitykite pasakojimą apie moterį, kuriai tik malda padėjo išeiti iš tos būsenos.

– Senele Ona! Papasakokite mums apie dėdę Samuelį, – prašė Emė ir Mika. Senelė nusišypsojo ir, padėjusi mezginį į šoną, laukė, kol mergaitės triukšmingai įsitaisė šalia jos.

– Tai buvo labai seniai, – pradėjo savo pasakojimą Ona. – Dar nebuvo gimusi jūsų mama. Mes su seneliu Elkana gyvenome Ramataim Cofime. Su mumis gyveno ir antroji senelio žmona Penina su savo vaikais. Tai buvo ne patys geriausi mano gyvenimo metai. Senelis visada su manimi labai gerai elgėsi, bet Penina visada man stengėsi pakenkti. Reikalas tas, kad ji turėjo savo vaikų, o aš ne. Todėl ji nuolatos man priekaištavo: „Ar matai, kaip Dievas mane palaimino vaikais? O tu, Ona, kažkuo nusidėjai! Gal tu buvai neištikima vyrui? Gal todėl tau Viešpats nedavė tokio palaiminimo?“ Kaip dažnai po tokių kaltinimo žodžių aš pravirkdavau!

Kiekvieną kartą, kai mes eidavome į Šiloją kasmetiniam aukojimui, Elkana man duodavo geriausią mėsos dalį, dėl to Penina dar labiau pyko ant manęs. Ji puikiai suprato, kad Elkana labiau myli mane, nei ją. Tokių kelionių metu ji privedavo mane iki tokios būsenos, kad aš negalėdavau net valgyti.

Kartą vakare, kai vakarienė jau baigėsi, man buvo taip sunku, jog buvau priversta pakilti nuo stalo. Aš gaudžiai verkiau ir kojos mane nunešė prie šventyklos. Aš įėjau

į vidų ir neviltyje suklypau ant kelių. Aš išsaciau Dievui visus savo skausmus, kančias ir nusivylimus. Aš pažadėjau Dievui, jei Jis padovanos man sūnų, aš atiduosiu jį Jam tarnauti.

Emė ir Mikaela nusišypsojo viena kitai. Likusią istorijos dalį jos žinojo beveik mintinai.

Ona tęsė savo pasakojimą:

– Staiga vidurį maldos aš išgirdau vyrišką balsą, kuris pasakė: „Kiek dar būsi girta? Išsiblaivyk!“ Iš nuostabos man išsiplėtė akys. Girta? Kodėl jis pagalvojo, kad aš girta? Kunigas Elis sėdėjo prie išėjimo ir matė, kaip aš verkdamas suklypau ant kelių. Aš meldžiausi tylėdama, tik mano lūpos judėjo. Aš iš karto paaškinau Eliui, kad negėriau vyno, o tik liejau širdį prieš savo Viešpatį. Jis suprantančiai nusišypsojo ir palaimino mane: „Eik su ramybe, ir Izraelio Dievas išpildys tai, ko tu prašai“. Kai aš tai išgirdau, mano širdis prisipildė vilties. Nepraėjo nė metai, kai man gimė mielas berniukas.

– Dėdė Samuelis! – šypsodamasi sušuko Mikaela.

– Taip, tai buvo jūsų dėdė Samuelis, – atsakė Ona. Aš taip mėgau žiūrėti į jo mielą veidelį ir glostyti jo mažyčius švelnius piršteliu! Dievas atsakė į mano maldą ir padovanojo man sūnų. Taip baigėsi mano kančios ir gyvenimas prisipildė džiaugsmo.

– Senele, o kaipgi tavo pažadas Dievui? – paklausė Emė.

– O ne, aš nepamiršau savo pažado. Šituo istorija nesibaigia. Aš daug laiko skyriau savo sūnui ir kai jis paaugo, atėjo laikas išpildyti pažadą ir atiduoti jį Dievo tarnystei. Kaip tik atėjo metas keliauti aukojimui į Šiloją. Ir ten aš nuvedžiau Samuelį pas kunigą Elį ir pasaciau: „Aš ta pati moteris, kuri klūpočiau čia šventykloje ir meldžiausi Dievui. Aš prašiau Dievą padovanoti man vaiką, ir Jis išgirdo mano maldą. Dabar aš atiduodu berniuką Dievo tarnystei. Tą dieną mano malda buvo ypatinga. Jau niekas negalėjo pasakyti, kad aš girta. Aš meldžiausi ir dėkojau Dievui už tai, apie ką jums tiek kartų pasakojau.“

Senelė Ona giliai atsiduso ir su šypsena pažiūrėjusi į savo anūkes, pasakė:

– Mano mergaitės, visada prisiminkite, kad Dievas jums nuolatos rūpinasi, nepaisant nieko, jūs visada galite su Juo pasikalbėti. Jūs galite pasidalyti su Juo savo džiaugsmu ir liūdesiu, nusivylimu ir nerimu, nuoskaudomis ir baime. Tik dalydamiesi su Dievu džiaugsmu ir liūdesiu, jūs iš tikrųjų galite save laikyti Dievo vaikais. Jis ne visada duos tai, ko jūs prašote, bet Jis žino, ko jums reikia.

Šeštadienis

Pasidalykite praeitos pamokėlės įspūdžiais su tėveliais ir draugais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Šlovinkite Dievą kaip džiaugsmu, taip ir liūdesy“.

Parašykite įsimintiną eilutę ant ilgos popieriaus juostelės. Pakabinkite ją tokioje vietoje, kur oro srovė ją judintų. Jai sujudėjus, kartokite įsimintinos eilutės žodžius.

Maldoje paprašykite Dievą padėti jums išspręsti problemas, kurios kilo namuose, mokykloje ar bažnyčioje.

Pirmadienis

Perskaitykite 1 Sam 1, 1–8.

Savo Biblijos tyrinėjimo knygutėse užrašykite dviejų savo šeimos narių vardus ir dviejų draugų vardus. Šalia vardų užrašykite, ką gero jūs dėl jų galite padaryti. O taip pat kada ir kaip planuojate įvykdyti tuos ketinimus.

Maldoje paprašykite Dievo padėti jums niekada nesijuokti ir nesityčioti iš kitų žmonių, netgi jei tai daro kiti. Prašykite Dievo jėgos, kad galėtumėte būti dėkingi aplinkiniams žmonėms.

Antradienis

Perskaitykite 1 Sam 1, 9–18.

Pasimelskite garsiai. Jūs tai galite padaryti pasivaikščiojimų metu.

Garsiai papasakokite Dievui apie tas reikmes ir problemas, kurios jus jaudina. Po to sustokite, patylėkite ir tyliai pasakykite: „Ačiū, Viešpatie, kad Tu giridi mano maldą“.

Patys arba kartu su tėvais pagiedokite giesmę, kuri pakels nuotaiką ir primins apie Dievo meilę.

Trečiadienis

Perskaitykite 1 Sam 1, 19–23.

Paruoškite dėžutę (galima nuo batų). Apklijuokite ją baltu popieriumi arba nudažykite. Ant viršelio nupieškite raudoną kryžį. Ant nedidelių popieriaus lapelių parašykite tai, už ką jūs galite dėkoti Dievui. Užpildykite po du lapelius kiekvieną dieną. Kai jums taps liūdna, skaitykite tuos „greitosios pagalbos raštelius“.

Maldoje prašykite Dievo patenkinti jūsų reikmes.

Ketvirtadienis

Perskaitykite 1 Sam 1, 24–28.

Kai Ona atidavė sūnų Dievui, ji paaukojo patį brangiausią, ką turėjo. Kartais ir mums, kad būtume arčiau Dievo, būtina paaukoti kažką brangaus.

Išvardykite tai, ką mes galėtume paaukoti dėl Dievo. Taip pat pagalvokite apie tai, kas jums trukdo daugiau skirti laiko Dievui.

Maldoje paprašykite Dievo padėti jums nustatyti savo gyvenimo prioritetus.

Penktadienis

Perskaitykite 1 Sam 2, 1–10. Tai nuostabi Onos malda, panaši į psalmę. Parašykite savo maldą (psalmę) ir padėkokite Dievui už tai, kad Jis valdo jūsų gyvenimą. Išrašykite iš Onos maldos jums svarbius žodžius.

Perskaitykite savo sukurtą psalmę tėvams ir Dievui.

10 pamoka

NETIKĘ KUNIGAI

Įsimintina eilutė: „Jie rajūs šunys, jiems niekuomet negana, jie – piemenys be išmanymo; visi jie eina savais keliais, kiekvienas paiso vien savo naudos“ (Iz 56, 11).

Tekstai tyrinėjimui: 1 Sam 2, 12–36.

Pagrindinė mintis: Mes garbiname Dievą, kada pašvenčiam savo gyvenimą Viešpačiui, nepataikaujant sau.

Ar kada nors jūs norėjote per pamaldas sėdėti, kai visi atsistoja giedoti? Ar norėjosi atsimerkti maldos metu ir stebėti aplinkinius? Ar teko jums atitraukti pažįstamam dėmesį pokalbiu, kuris tuo metu įdėmiai klausėsi pamokslo? Toks elgesys gali atitraukti nuo tinkamo Dievo garbinimo jus pačius ir aplinkinius.

Elis pamatė Jafetą, greitai ateinantį pas jį. Kai šis prisiartino, kunigas atkreipė dėmesį į jo piktą žvilgsnį ir iš įtampos pulsuojančią gyslutę smilkinyje.

Giliai įkvėpęs, Elis pasiruošė išklaudyti neguodžiančią žinią, kurios jis jau seniai laukė.

– Tavo sūnūs blogai susitvarko su kunigų pareigomis, – piktai tarė Jafetas.

Elis žinojo, kad jo sūnūs nerodo deramos pagarbos Dievo šventenybėms, kaip to reikalauja kunigų pareiga. Ne kartą jis bandė paprotinti juos, bet nesėkmingai.

– Aišku, – tęsė Jafetas, – gali būti, kunigams nepakanka mėsos, kurią mes atiduodame jiems pagal Dievo nurodymą, ir jie ima daugiau nei priklauso. Bet mus pykina tai, kad tavo sūnūs... – Jafetas kuriam laikui nutilo, įdėmiai žvelgdamas į Elio veidą, – ... tavo sūnūs atsiunčia tarnus dar iki to, kai atnašaujama auka Dievui. Jų tarnai reikalauja žalios mėsos. O jeigu mes bandome prieštarauti ir įtikinėjame juos palaukti, kol bus paaukota Viešpačiui, jie grasina, kad pasiims jėga.

Kurį laiką Elis sėdėjo nejudėdamas, užmerkęs akis. Jafetas buvo visiškai teisuus: Hofnis ir Finehasas neatlieka kunigų pareigų. Jie naudojami savo padėtimi ir apgaulinėja žmones. Jo sūnūs visiškai negalvoja apie Dievą, kuriam jie privalo tarnauti. Elis taip pat suprato, kad leisdamas sūnūms atlikti kunigų pareigas, jis pats parodo nepagarbą Dievui. Bet ką reikėjo daryti? Elis lėtai atmerkė akis.

– Aš dar kartą su jais pakalbėsiu, – pažadėjo jis Jafetui.

– Tai dar ne viskas! – pertraukė jį Jafetas. – Mieste sklinda kalbos, kad tavo sūnūs nuodėmiauja su moterimis, kurios sėdi prie įėjimo į Susirinkimo Palapinę!

Jafetas vis kalbėjo ir kalbėjo, bet Elis jau galvojo, ką pasakys sūnūms. Hofnis ir Finehasas galvoja tik apie save. Jie pamiršo tai, kas jie yra ir kodėl yra Šventykloje. Juk levitai išrinkti Dievo tarnybai. Toli gražu ne visiems yra leista būti taip arti vietos, kur yra Viešpats. Bet atrodo, kad tai nė kiek nejaudina Elio sūnų. Jie išniekino Dievą, jie garbino save!

Pagaliau Jafetas, išsakęs visas nuoskaudas, išėjo. Elis sunkiai atsiduso. Pastaruoju metu jis per daug dirbo. Po to jis atsistojo ir nuėjo ieškoti savo sūnų. O, jei jie būtų taip atsidavę Dievui, kaip Samuelis. Pagaliau jis atrado Hofnį ir Finehasą.

– Kodėl jūs nuodėmiaujate? Daugelis žmonių apie jus blogai atsiliepia, – pradėjo Elis, bandydamas perspėti sūnus ir įtikinti juos pasikeisti. Bet jis kalbėjo lyg su kurčiais. Tų vyrų visiškai nejaudino tai, apie ką jiems kalbėjo tėvas. Jo žodžiai jau visiškai neveikė jų.

Kartą pas Elį atėjo Dievo žmogus ir atnešė jam žinią:

– Ar neskyriau Aš ypatingo dėmesio tavo protėviams, kai jie gyveno Egipte? Aš išrinkau tavo giminę ypatingam tarnavimui Šventykloje. Tavo šeimos nariai gali ateiti prie aukuro ir atnešti aukas. Kodėl gi tu Man neskiri pagarbos ir garbini labiau savo sūnus nei Mane? Jie apgaudinėja Mano tautą ir ima kas geriausia iš to, kas paskirta aukojimui.

Iš nuostabos Elis išplėtė akis ir sunkiai atsisėdo ant suolo. Dievo žinianešys tęsė ir kalbėjo apie tai, kad Elio šeimos nariai nebegalės būti kunigais. Dėl jų nepagarbos ir neatsakingo požiūrio į savo pareigas jie netenka šios privilegijos ir bus pašalinti nuo šito atsakingo tarnavimo. Elio palikuonys nebus palaiminti ilgu gyvenimu. Hofnis ir Finehasas dėl įžūlios nepagarbos Dievui mirs vieną dieną. Greitai Dievas pašauks tarnavimui atsidavusį ir ištikimą tarną, kuris tarnaus Jam kaip kunigas ir kuris Jį pašlovins visu savo gyvenimu.

Šeštadienis

Pasidalykite praeitos pamokėlės įspūdžiais su tėveliais ir draugais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Netikę kunigai“.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Nupieškite arba padarykite žiūronų modelį. Parašykite įsimintiną eilutę ant atskiro gražaus lapo ir padėkite jį taip, kad gerai matytumėte.

Maldoje paprašykite Dievo, kad Jis padėtų jums būti visą savaitę po Jo dėmesingu žvilgsniu.

Pirmadienis

Perskaitykite 1 Sam 2, 12–13.

Savo Biblijos tyrinėjimo knygutėse parašykite 5–8 būdus, kurių pagalba galite pademonstruoti pagarbą savo šeimos nariams ir Dievui kaip namuose, taip ir bažnyčioje.

Maldoje paprašykite Dievo, kad padėtų jums gerbti Jį.

Antradienis

Perskaitykite 1 Sam 2, 14–17.

Kaip jūs manote, ką jautė žmonės, kai sužinojo, jog kunigai vagia jų aukas?

Paieškokite tarp savo daiktų tai, kas galėtų padėti vargšams. Paprašykite tėvų leidimo paaukoti tuos daiktus tiems vargšams.

Paprašykite Dievo nukreipti jūsų mintis į tai, kad padėtumėte vargšams, net jeigu reikėtų paaukoti kažką tai savo.

Trečiadienis

Perskaitykite 1 Sam 2, 18–26.

Samuelis elgėsi visai ne taip, kaip netikę Elio sūnūs. Jis visada su džiaugsmu padėjo aplinkiniams.

Apsvarstykite, kaip jūs galėtumėte padėti vienas kitam savo šeimoje. Pradėkite vykdyti tuos planus.

Maldoje padėkokite Dievui už tai, kad jūs, noriai padėdami kitiems, galite pagarbinti Dievą.

Ketvirtadienis

Perskaitykite 1 Sam 2, 27–33.

Nupieškite ir išvardykite žmones, daiktus ir užsiėmimus, kurie yra jums labai svarbūs.

Maldos pokalbyje su Dievu pasistenkite pamatyti tai, kaip su tų žmonių, daiktų ir užsiėmimų pagalba jūs dar labiau galite išaukštinti Viešpatį.

Penktadienis

Perskaitykite 1 Sam 2, 34–36.

Papasakokite Elio ir jo sūnų istoriją šeimos pamaldose.

Pasakykite mintinai įsimintiną eilutę.

Pasikalbėkite su tėvais apie tai, kaip išmokti garbinti Dievą net smulkmenose, nepataikaujant sau. Pagalvokite, kaip praktiškai galite pradėti pritaikyti šiuos principus jau nuo kitos savaitės.

Drauge pagiedokite mėgstamą giesmę.

11 pamoka

KARALIUS, ŽYNĖ IR VELNIAS

Įsimintina eilutė: „Juk gyvieji žino, kad turės mirti, o mirusieji nebežino nieko... Niekada daugiau jie nebeturės dalies tame, kas vyksta po saule“ (Mok 9, 5–6).

Tekstai tyrinėjimui: 1 Sam 28, 3–25.

Pagrindinė mintis: Mes garbinam Dievą, jei nepasiduodam šėtono apgaulei.

Ar jūs kada nors buvote draskomi abejonių, nežinodami, kaip pasielgti? Į ką jūs kreipėtės patarimo? Be jokių abejonių, jei kreipsitės į mirusius, jums nepadės, kadangi Biblija sako, jog mirusieji nieko nežino.

Trys žmonės, įsisupę į apsiaustus, tyliai traukė Izraelio lyguma. Artinosi vidurnaktis. Jiems pavyko nepastebėtiems prasmukti pro filistinų armijos sargybą. Šviečiant mėnuliui, kopdami kalno šlaitu prie olos, kur gyveno stebukladarė ir žynė, jie baiminosi visų šešėlių. Žynė manė, jog jos priebėga pakankamai saugi, bet tie žmonės vis dėlto ją rado. Įdėmiai pažvelgusi į vieną iš savo svečių, ji suvirpėjo, ją pagavo bloga nuojauta. Šito žmogaus aukštas ūgis ir išdidus jo žvilgsnis rodė, kad prieš ją stovi nepaprastas karys.

– Ko jums reikia? – paklausė ji.

– Iškviesk man vėlę! – dusdamas nuo jaudulio, paprašė aukštasis žmogus. – Pakviesk tą, kurį tau nurodysiu.

– Kodėl prašai manęs tai padaryti? Argi tu nežinai, kad karalius Saulius išvarė iš Izraelio visus vėlių iššaukėjus ir žynius?

Sutikus naktinio svečio žvilgsnį, žynė jo akyse pamatė siaubą.

– Juk už tai mane gali nužudyti, – tęsė ji.

– Prisiekiu Dievu, tau nieko neatsitiks.

– Ką tau iššaukti? – paklausė moteris.

– Samuelį.

Išgirdusi mirusio Dievo pranašo vardą, žynė vėl suvirpėjo. Primerkusi akis, ji įdėmiai pažiūrėjo į svečią. Pažvelgusi į jį dar kartą, užsimerkė ir ištiesė virš stalo rankas. Pasisūbuodama pirmyn ir atgal, ji pradėjo burti. Ji kažką metė į ugnį ir kai pasigirdo šnypštimas, garsiai suriko. Vyrai krūptelėjo iš netikėtumo.

– Tu apgaudinėjai mane, – žynė drebančia ranka parodė į stuomeningą karį. – Tu sakai netiesą, tu karalius Saulius!

– Nebijok, – nuramino ją karalius. – Ką tu matai?

– Aš matau dvasią, išeinančią iš žemės.

– Į ką ji panaši?

– Į žilagalvį senolį ilgais drabužiais.

– Tai jis! – nekantriai ištarė Saulius, beveik praradęs viltį gauti atsakymą į savo klausimus. Dūmuose matėsi neaiškus siluetas. Saulius puolė ant kelių prieš vaiduoklį ir jam nusilenkė. Tai piktoji dvasia, kurią velnias pasiuntė Sauliui kaip pranašą Samuelį. Ji kalbėjo Samuelio balsu ir net gestai priminė mirusį pranašą.

– Kam sutrukdei mane? – šiurkščiai paklausė vaiduoklis.

– Aš beviltiškoje padėtyje, – virpančiu balsu atsakė Saulius. – Mane rengiasi filistinai užpulti. Dievas nei sapne, nei per pranašus nebeatsako į mano maldas. Todėl aš ir iškviečiau tave, kad patartum, ką man daryti.

– Kodėl tu klausai manęs patarimo, jei Dievas nenori tau atsakyti? Kadangi tu atsitraukei nuo Viešpaties Dievo, Jis atiduos Izraelį filistinams į rankas. Rytoj tu ir tavo sūnūs būsite su manimi.

Po šitų žodžių vaiduoklis išnyko ore.

– Aa-a-a, – suvapėjo Saulius ir griuvo ant drėgnų olos akmenų. Žynė pribėgo prie jo.

– Mano pone, kelkitės, – meldė ji, bet Saulius neatsakė.

Kariai pakėlė jį ir atgaivino.

– Pone, jūsų šviesybe, – pašaukė jie. Saulius atmerkė akis. Moteris atnešė valgio ir kreipėsi į karalių:

– Mano valdove, aš rizikavau savo gyvybe ir padariau taip, kaip jūs prašėte. O dabar, prašau, atsistokite ir pavalgykite!

Saulius negalėjo pajudėti.

– Stokite, pasistiprinkite, – prašė kariai.

Jie nunešė jį į lovą. Žynė padengė stalą, pagaliau Saulius pavalgė.

– Tuoju išauš, – tarė vienas iš karių. – Turime skubėti.

Trys į apsiaustus įsisupę vyrai dingo nakties tamsoje. Slinkdami pro filistinų stovyklą, jie girdėjo, kaip priešai ruošėsi mūšiui.

Pasinaudodamas žynės paslaugomis, Saulius save pražudė. Užuoat nusižeminęs ir atgailaudamas kreipėsi į Dievą, jis nuėjo klausyti patarimo pas velnią. Taip prarasdamas vienintelį jėgos šaltinį. Velnio apreiškimas, kurį jis perdavė per Samuelio vaiduoklį, padarė savo juodą darbą. Saulius jau nebegalėjo sustiprėti nei pats ir tuo labiau padrašinti savo karius prieš mūšį. Jis negalėjo nukreipti savo karių šauktis Dievo, kaip vienintelio savo gelbėtojo ir gynėjo.

Šėtonas ir jo legionai džiūgavo.

Šeštadienis

Pasidalykite praeitos pamokėlės įspūdžiais su tėveliais ir draugais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Karalius, žynė ir velnias“.

Parašykite įsimintiną eilutę didelėmis spausdintomis raidėmis ant didelio popieriaus lapo. Iškirpkite visus žodžius. Sumaišykite žodžius, o paskui pamėginkite juos sudėti teisinga tvarka. Pakartokite tai keletą kartų, garsiai skaitydami įsimintiną eilutę.

Pasimelskite ir padėkokite Dievui už tai, kad Jis visados šalia, pasiruošęs ateiti į pagalbą, jeigu mes su pasitikėjimu ir nusižeminimu kreipiamės į Jį.

Pirmadienis

Perskaitykite 1 Sam 28, 1–3.

Dievas davė ypatingus nurodymus dėl bendravimo su dvasiomis. Iki to momento Saulius buvo paklusnus Dievui. Perskaitykite Kunigų 19, 31; 20, 6; Iz 8, 19–20. Kaip jūs manote, ar tie nurodymai tinka žiūrėti mistinio turinio filmus, spiritizmo sensuose

ir panašiose programose? Ar keičiasi mūsų požiūris į tokias programas, jei jos nebaisios, o linksmos?

Maldoje paprašykite Dievą padėti jums turėti vyriškumo ir nepakliūti į per didelę supančio pasaulio įtaką.

Antradienis

Perskaitykite 1 Sam 28, 4–9.

Kaip jūs manote, kodėl Dievas daugiau nebeatsakė į Sauliaus maldas? (Pasinaudokite nuoroda, kurią galite rasti 16 eilutėje)

Mūsų laikais daugelis žmonių nerimauja dėl savo ateities. Kaip jūs manote, kodėl žmonės nori žinoti, kas jų laukia ateityje?

Ar yra jūsų mieste žmonių, kurie numato ateitį? Kas juos valdo? Kodėl pavojinga naudotis šių žmonių paslaugomis?

Maldoje paprašykite Dievą, kad išmokytų jus patikėti savo ateitį Jam.

Trečiadienis

Perskaitykite 1 Sam 28, 10–15.

Kaip jūs manote, kaip moteris žynė suprato, kad pas ją atėjo karalius Saulius?

Ką Saulius turėjo žinoti apie vaiduoklį, pasirodžiusį priešais jį?

Perskaitykite Mok 9, 5–6; Ps 146, 4; Jn 8, 44. Kaip jūs manote, ar galėjo tie tekstai padėti Sauliui? Kaip šie tekstai gali padėti jums?

Maldoje paprašykite Dievą, kad Jis duotų jums jėgos savo gyvenimu liudyti tai, kad esate tikras Kristaus pasekėjas.

Ketvirtadienis

Perskaitykite 1 Sam 28, 16–19.

Ant nedidelio popieriaus lapo parašykite daugiau žodžių, apibūdinančių mirusio žmogaus būseną (miegančio, nepasijudinančio, sustingusio). Kitoj lapo pusėj parašykite žodžius, kurie apibūdina krikščionių būseną Kristaus atėjimo metu (prisikėlę, linksmi, laimingi, sveiki, džiaugsmingi, atgimę gyvenimui).

Maldoje paprašykite Dievą suteikti jums garbę patekti į dangiškąjį miestą.

Penktadienis

Perskaitykite 1 Sam 28, 20–25.

Dievas laimėjo kovą prieš velnią.

Šeimos pamaldose perskaitykite Apr 20, 7–9 ir pakalbėkite apie tai, koks likimas laukia velnio.

Maldoje padėkokite Dievui už tai, kad Jis nugalėjo šėtoną ir paprašykite, kad sutvirtintų jūsų pasipriešinimą gundymams ir gudrioms šėtono klastoms, kurios tyko mūsų kiekviename žingsnyje.

12 pamoka

MŪSŲ SPRENDIMŲ PASEKMĖS

Įsimintina eilutė: „Sergėkitės ištvirkimo! Jokia kita žmogaus daroma nuodėmė nepaliečia kūno, o ištvirkaujantis nusideda savo kūnui... Iš tiesų esate brangiai nupirkti. Tad šlovinkite Dievą savo kūnu!“ (1Kor 6, 18.20)

Tekstai tyrinėjimui: 2 Sam 11; 12, 1–24; 1Kor 6, 15–20; Ps 51.

Pagrindinė mintis: „Kai mes pagarbiai elgiamės su priešingos lyties asmeniu, tuo parodome pagarbą Dievui.“

Ar teko jums blogai pasiegtus slėpti šį poelgį? Ką jūs jautėte, kai bandėte rasti išeitį iš susidariusios padėties? Jūs patekdavote į dar nemalonesnę situaciją, o gal būtų geriau pripažinti savo klaidą?

Buvo vėsus vakaras, todėl Dovydui buvo malonu po dienos karščio vaikštinėti ant savo rūmų stogo. Nuo jo viršaus gerai matėsi saulės apšviesti aplinkinių namų kiemai. Dovydo žvilgsnį prikaustė moteris, kuri maudėsi baseine prie savo namo.

- Kas šita moteris? – paklausė Dovydas savo tarno.
- Tai Batšeba, Urijaus Hetito žmona, – atsakė tarnas.
- Pakviesk ją pas mane! – įsakė karalius.

Dovydas buvo pats galingiausias Izraelio žmogus. Be to, jis buvo gražus, stiprus, talentingas vyras. Bet Dovydas buvo vedęs. Batšeba taip pat buvo ištekėjusi. Taigi jie abu turėjo savo šeimas. Jeigu Dovydas būtų radęs laiko pasikalbėti su Dievu apie atsiradusį Batšebai jausmą, Dievas būtų jam pasakęs, kad jo nuodėmingi ketinimai baigsis tragedija ne tik jam ir Batšebai, bet taip pat ir daugeliui kitų nekaltų žmonių. Deja Dovydas to nepadarė.

Pas jį atvedė Batšebą ir jis padarė tai, kam turėjo teisę tik jos vyras...

„Aš turėsiu kūdikį,“ – Dovydas perskaitė keletą kartų Batšebos raštelį, tikėdamasis, kad galbūt tai klaida ir tiesiog nesupranto prasmės to, kas parašyta. Tačiau tai buvo tiesa. Batšeba tikrai laukėsi kūdikio ir tai buvo Dovydo kūdikis. Greitai visi sužinos apie jo poelgį. Urija niekaip negalėjo būti kūdikio tėvu todėl, kad tuo laiku buvo karo žygyje su Dovydo armija toli nuo namų.

- Ką man daryti? – nesuvokė Dovydas.

Jam vertėjo kreiptis į Dievą, išmelsti atleidimą už padarytą nuodėmę, o taip pat prašyti Dievo parodyti jam išeitį iš susidariusios situacijos. Bet jis nusprendė savo jėgomis susitvarkyti su problema.

Dovydas nusiuntė pasiuntinį į armiją ir liepė Uriją pakviesti į rūmus. Neilgai trukus Urija atvyko pas karalių.

– Eik namo ir pailsėk, – tikėdamasis, kad Urija nueis pas žmoną ir permiegos su ja. Tada visi, ir pats Urija, pagalvos, kad kūdikis gimė iš santuokos. Bet Urija nėjo

namo. Vietoj to jis miegojo prie rūmų vartų, kartu su Dovydo tarnais. Sužinojęs apie tai, karalius labai nustebo. Jis pakvietė Uriją ir paklausė:

– Kodėl tu nėjai į savo namus?

Bet Urija buvo garbingas žmogus, tą paliudijo jo atsakymas.

– Sandoros Skrynia, mano vadai ir izraelio kariai – visi dabar nakvoja palapinėse mūšio lauke. Būtų neteisinga prieš Viešpatį, jei aš eičiau namo valgyti, gerti ir miegoti su savo žmona tuo metu, kai mano žmonės yra toli nuo savo šeimų ir kariauja.

Dovydui suspaudė širdį. Atrasti išeitį iš šios padėties pasirodė daug sunkiau, nei jis galvojo. Urija buvo ištikimas ir atsidavęs Dievui žmogus. Šalia jo Dovydas dar aštriau pajuto savo nuodėmingumą. Bet nepaisant to, jis sumanė dar vieną gudrybę. Ketindamas parsiušti Uriją namo, pasikvietė jį vakarienei ir nugirdė vynu. Tačiau ir šį kartą Urija liko nakvoti prie rūmų vartų. Ir tada Dovydas sugalvojo kai ką baisaus.

Dabar jam atrodė, kad yra tik viena išeitis iš situacijos. Urija turi mirti, tada Batšeba taps laisva ir jis galės ją vesti. Dovydas pasiuntė laišką Joabui, įsakydamas pastatyti Uriją pačioje pavojingiausioje mūšio vietoje.

Joabas tiksliai įvykdė Dovydo įsakymą ir Urija žuvo mūšio lauke. Batšeba, sužinojusi baisią naujieną iš karo, apverkė mirusį vyrą. Pasibaigus gedulo laikui, Dovydas paėmė Batšebą į rūmus, ir ji tapo jo žmona. Jis manė, kad pavyko gudriai išsisukti iš susidariusios padėties. Bet Dievas per daug mylėjo Dovydą, kad leistų jam klysti savo pražūčiai. Dievas pasiuntė Dovydui pranašą Nataną, kuris atskleidė karaliui padarytą nuodėmę. Natanas papasakojo Dovydui palyginimą, kuris nedviprasmiškai parodė jo mirtiną nuodėmę. Karalius priėmė visa tai ir atgailavo dėl savo poelgio.

Degdamas iš gėdos, jis nuleido galvą ir tarė:

– Aš nusidėjau Dievui.

– Dievas atleidžia tau, bet tavo sūnus mirs, – kaip baisus griausinis nuskambėjo Dievo nuosprendis. Nepaisant gauto atleidimo, Dovydas neišvengė visų tų kančių ir praradimų, kurie laukė jo ateityje. Netrukus po Natano apsilankymo, iš nuodėmės gimęs Batšebos ir Dovydo sūnus sunkiai susirgo. Kaip nesistengė Dovydas išprašyti iš Dievo išgelbėjimo, jam nepavyko, vaikas mirė. Ir tada Dovydas suprato, jog jo sūnus prisijungė prie karių, žuvusių dėl jo atėjimo į šį pasaulį. Po kurio laiko Dievas, parodydamas Savo atleidimą, palaimino Dovydą ir Batšebą dar vienu sūnumi, kuris tapo protingiausiu žmogumi pasaulyje.

Šeštadienis

Pasidalykite praeitos pamokėlės įspūdžiais su tėveliais ir draugais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Mūsų sprendimų pasekmės“.

Parašykite įsimintiną eilutę ant popieriaus lapo didelėmis raidėmis. Perskaitykite ją kelis kartus. Paskui nutrinkite arba uždenkite pirmąjį žodį ir pasakykite visą eilutę. Po to uždenkite antrą žodį ir vėl pakartokite eilutę. Tęskite uždengdami likusius žodžius,

kiekvieną kartą pakartojant eilutę. Šis metodas padės jums labai greitai išmokti įsimintiną eilutę.

Maldoje paprašykite Dievo, kad jūsų gyvenimas vyktų pagal Jo planą.

Pirmadienis

Perskaitykite 2 Sam 11, 1–5.

Iš visų pusių mūsų tyko gundymai. Savo Biblijos tyrinėjimo knygutėje parašykite tris pavyzdžius, koku būdu jus gali gundyti atlikti neleistiną poelgį. Taip pat parašykite, kaip šito galime išvengti.

Maldoje paprašykite Dievą jums padėti būti budriems prieš visus gundymus, kurie atsiras jūsų gyvenime. Taip pat paprašykite Dievo pagalbos atsispirti tiems gundymams.

Antradienis

Perskaitykite 2 Sam 11, 6–13.

Pagalvokite, kodėl Dovydui norėjosi, kad Urija eitų į namus? Kodėl Urija nepasielgė taip, kaip jam siūlė Dovydas? Kuris iš jų šitoje situacijoje pasielgė kilniau ir atsakingiau?

Savo Biblijos tyrinėjimo knygutėse aprašykite pavyzdį, kuris įrodytų, kad iš blogo poelgio niekada negali išeiti nieko gero.

Maldoje paprašykite Dievo padėti jums išlaikyti švarius santykius su priešingos lyties asmenimis.

Trečiadienis

Perskaitykite 2 Sam 11, 14–27.

Normaliam žmogui visiškai natūralu tam tikrame amžiuje domėtis priešinga lytimi. Parašykite 4 pavyzdžius, kaip galima protingai pademonstruoti domėjimąsi ir ypatingą požiūrį į kitą žmogų.

Parašykite 2 dalykus, nuo kurių jūs įsipareigojate susilaikyti, kol tam nebus tinkamas metas (pavyzdžiui, iki vedybų).

Aptarkite savo sprendimą su suaugusiu žmogumi, kuriuo jūs pasitikite.

Maldoje paprašykite Dievo jums duoti jėgų išpildyti pasižadėjimą.

Ketvirtadienis

Perskaitykite 2 Sam 12, 1–10.

Nupieškite Dovydą, Nataną, turtuolį, vargšą ir avelę taip, kad iš jų išvaizdos galima matyti jų jausmus.

Pasimelskite padėkos maldą Viešpačiui už pamokančias istorijas, kurios mums parodo nuodėmės blogį ir Dievo gebėjimą mums atleisti.

Penktadienis

Perskaitykite 2 Sam 12, 11–31.

Prisiminkite, kad nepaisant padarytos nuodėmės, Dovydas vis tiek buvo brangus Viešpačiui dėl to, kad jis atgailavo iš širdies ir prašė Dievą apvalyti jį. Viešpats išpildė jo prašymą.

Savo kambaryje pamerkite gyvas gėles.

Maldoje padėkokite Dievui už visišką Jo atleidimą, jėgą ir meilę. Su tikėjimu paprašykite Dievo suteikti jums tas sąvybes.

13 pamoka

NARSIOS ŠIRDYS

Įsimintina eilutė: „Eikš, paėjėkime... Viešpats padės mums, nes Viešpačiui nesunku išgelbėti nei per daugelį, nei per keletą“ (1 Sam 14, 6).

Tekstai tyrinėjimui: 1 Sam 14, 1–23.

Pagrindinė mintis: Mes irgi galime dalyvauti vykdamas Dievo užmojus.

Ar jus liūdina toks faktas, kad kartais „blogi berniukai“ gauna viską, o „geri berniukai“ nieko? Ar jūs kada nors domėjotės, kokių poelgių iš jūsų laukia Dievas? Kartais Dievas prašo mūsų kantriai palaukti, o kartais Jis kviečia mus veikti? Šioje istorijoje jaunuoliai pajuto, ko iš jų nori Dievas, todėl ir ėmė veikti.

– Kiek dar mes lauksime ir nieko neveiksime šitoje stovykloje? – nerimavo karaliaus sūnus Jehonatanas. Jo tėvas, lydėdamas 600 karių, įsakė įrengti stovyklą po granatmedžiu. Visus slėgė priverstinis neveiklumas. Karalius savo nuobodžiaujančią išraišką niekam nepridėjo žvalumo. Kai kas iš karių slapčia pabėgo iš stovyklos ir pasislėpė netoliese esančiuose krūmynuose ir olose. Bet baisiausia buvo tai, kad jų priešai filistinai atvirai juokėsi iš izraelio karių, garbinančių tikrąjį Visagalį Dievą. Šis nedidelis izraelitų būrelis buvo ginkluotas tik lankais ir strėlėmis. Tik vienas karalius ir jo sūnus turėjo kardus ir ietis. Kai tuo tarpu išdidūs filistinai buvo gausiai ginkluoti.

– Manau, reikia kažkam ryžtis, – tarė Jehonatanas savo ginklanešiui. – Būtų neblogai, jeigu mes netikėtai užpultume filistinų apsaugos būrį. Esu įsitikinęs, kad Dievas parodys Savo jėgą ir dovanos mums pergalę, nepaisant to, kad mūsų yra mažiau nei jų. Gal būt tokiu būdu mums pavyks gauti gerų ginklų.

– Gali manimi pasikliauti, – tarė ištikimas Jehonatano draugas. – Aš su tavimi visa širdimi ir siela.

Anksti rytą, pasimeldę prieš kelionę, jaunuoliai nepastebimai praėjo pro snaudžiančią sargybą. Išėję iš stovyklos, jie nusileido į siaurą tarpekį, skiriančią dvi

stovyklas. Kai jie priėjo prie pakibusios olos papėdės, kitame tarpeklio gale Jehonatanui kilo nauja idėja.

– Pasirodykime jiems, – tarė jis. – Jeigu jie sakys: „Stokite, nesijudinkite iš vietos! Tuoj mes ateisime ir išsiaiškinsime, kas jūs tokie!“, tada mes vėl pasislėpsime giraitėje ir nepastebėti grįšime į stovyklą. Bet jeigu jie pasakys: „Ar norite susikauti? Ateikite pas mus ir parodykite, ką sugebate“, tada laikysime, kad Dievas, įdėjęs žodžius į jų lūpas, duoda ženklą, kad Jis padės mums nugalėti juos.

– Nebloga mintis, – sutiko jo ginklanešys. Ir jaunuoliai pradėjo triukšmauti, kad atkreiptų prieš dėmesį. Filistinų sargybinis iš karto juos pastebėjo.

– Ei, žiūrėkite, kas tai! Du persigandę žydai iššliaužė iš savo urvo, – garsiai pradėjo tyčiotis sargybinis. Lipkite pas mus ir parodykite, ką jūs sugebate.

Vargu, ar jie žinojo, kad tuos žodžius ir norėjo išgirsti jaunuoliai.

Jehonatanas ir jo ginklanešys nusišypsojo vienas kitam išgirdę laukiamus žodžius.

– Eime į priekį, į pergalę.

Jie pradingo filistinams iš akių, pasukę į slaptą sunkiai prieinamą tunelį, kuris vedė į olos viršūnę.

Po kurio laiko jaunuoliai užpuolė filistinus iš kitos uolos pusės. Pasigirdo sargybos šauksmai ir kardų žvangesys. Staiga sudrebėjo po kojomis žemė ir nuo uolos viršūnės pabiro akmenys.

– Nejau pats Dievas padeda mums Savo galinga ranka, – sušuko Jehonatanas savo draugui.

Filistinus apėmė baisi panika. Atsibudę nuo akmenų sukulto triukšmo, kuri palaikė mūšio garsais, netgi nesugebėjo suprasti, kur vyksta tas mūšis. Jie teturėjo vieną norą – bėgti. Vedami baimės, kariai leidosi į kojas ir pabėgo iš stovyklos.

Izraelio sargybiniai pastebėjo sumaištį ir triukšmą filistinų stovykloje. Apie tai iš karto pranešė Sauliui, kuris tuoj pat iškvietė kunigą Ahiją ir paliepė:

– Įsakyk nedelsiant išnešti Dievo Skrynią!

Sauliui, žinoma, tai reikėjo padaryti kelias dienas anksčiau. Bet dabar jis nekantravo, tad nesulaukęs savo nurodymo įvykdymo, jį atšaukė.

– Sustok, – suriko jis kunigui. – Nėra laiko melstis, aš einu į mūšį.

Saulius ir jo kariai persekiojo persigandusius filistinus toli už savo žemių ribų. Netgi žydai, kurie slėpėsi krūmuose ir olose, prisijungė prie jų, jausdami besiartinančią pergalę.

Dienaėjo į pabaigą. Jehonatanas ir jo ginklanešys dėkojo Dievui už viską, ką dėl jų padarė. Netgi pačiose drąsiausiose svajonėse jie negalėjo tikėtis tokio stublinančio rezultato. Jehonatanas nusišypsojo ir pasakė savo ištikimam ginklanešiui:

– Ar aš tau nesakiau, kad turiu tokią nuojautą, jog Dievas nori, kad mes pakiltume ir imtume veikti!

Šeštadienis

Pasidalykite praeitos pamokėlės įspūdžiais su tėveliais ir draugais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Narsios širdys“.

Parašykite įsimintiną eilutę ant popieriaus lapo taip, kad kiekvienas žodis prasidėtų nauja eilute ir truputį atitraukus toliau nuo viršuje parašyto žodžio (laipteliu).

Nubrėžkite liniją išorine dešine puse, kad gautumėte kalno šlaito liniją. Tos „uolos“ papėdėje iškirpkite ir priklijuokite suklupusio maldoje žmogaus figūrėlę. Dabar perskaitykite keletą kartų įsimintiną eilutę, prisimindami tai, kad niekas negali sutrukdyti Dievui jus išgelbėti.

Atsiklaupkite maldai. Baigiant dar kartą pakartokite įsimintiną eilutę.

Pirmadienis

Perskaitykite 1Sam 13, 16–23.

Pagalvokite, kaip jautėsi kariai eidami į mūšį beveik be ginklų.

Kad įsitikintumėte, kaip svarbu dvasiniai ginklai, perskaitykite Ef 6, 10–20.

Maldoje paprašykite Dievo jus dvasiškai apginkluoti, kad galėtumėte apsiginti nuo priešų.

Antradienis

Perskaitykite 1Sam 14, 1–7.

Savo užrašuose ar ant popieriaus lapo nupieškite ratą (skydą). Jo kraštus nuspalvinkite.

Rato centre užrašykite žodį „tikėjimas“ (Ef 6, 16). Skyde parašykite, koku būdu jūs galite parodyti savo tikėjimą.

Maldoje paprašykite Dievo sustiprinti jūsų tikėjimą, kad galėtumėte aktyviai tarnauti Jam.

Trečiadienis

Perskaitykite 1Sam 14, 8–12.

Ar Biblijoje galite atrasti kitų pavyzdžių, kuriuose pasakojama apie tai, kai žmonės prašė duoti ženklą?

Dievas ne visada duoda ženklą. Kartais Jis nori, kad mes eitume pirmyn ir veiktume arba prašytume patarimo suaugusių. Mes galime būti tikri tuo, kad Dievas visada yra šalia tuo atveju, kai mūsų poelgiai sutampa su Jo Žodžiu.

Maldoje paprašykite Dievo padėti jums nesėdėti be veiksmo, o dirbti Dievui.

Ketvirtadienis

Perskaitykite 1 Sam 14, 13–15.

Ar teko jums būti žemės drebėjimo zonoje? Prisiminkite nesenus pranešimus apie žemės drebėjimą ir jų atneštą žalą. Kokią galėtumėte suteikti pagalbą nukentėjusiems jūs asmeniškai?

Maldoje paprašykite Dievo, kad jūsų užuojauta paliestų tų žmonių širdis.

Penktadienis

Perskaitykite 1 Sam 14, 16–23.

Į ką iš šitų personažų jūs norėtumėte būti panašūs:

- Saulių (vadovą, nesiėmusį veiksmų);
- žydus, kurie slėpėsi, kol neįsitikino greita pergale;
- Jehonataną, kuris parodė iniciatyvą sunkioje situacijoje.

Papasakokite šitą istoriją savo šeimos nariams.

Į ką, jų nuomone, jūs esate panašūs, o į ką jie patys?

Maldoje paprašykite Dievą sustiprinti jūsų tikėjimą, kad deramai įgyvendintumėte Dievo planus savo gyvenime.